

nasza politechnika

ISSN 1428-295 X

nr 11 (243) listopad 2023

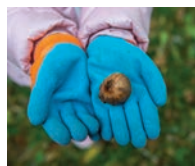
Miesięcznik Politechniki Krakowskiej im. Tadeusza Kościuszki

- 1 Słowo rektora

TEMAT NUMERU

- 2 Zielona ofensywa Politechniki —
Lesław Peters

INFORMACJE

- 6 Kronika
7 Rektor i Senat
8 Prof. Wojciech Bonenberg
doctorem honoris causa PK
10 Przedstawiciele PK
w Radzie Doskonałości Naukowej
Politechnika Krakowska
w rankingach
11 Promocje doktorskie
14 Pracownicy PK
17 Wspomnienia:
Jacek Przędzik
Maciej Moszew
Krzysztof de Summer-Brason
19 Wsparcie dla zrównoważonej
mobilności miejskiej
20 Współpraca
z Tianjin Chengjian University
Międzynarodowe Biennale Architektury
w Krakowie z udziałem ekspertów PK

- 21 Porozumienie z Krakowskim Holdingiem
Komunalnym
22 Konferencja „Drogi Kolejowe”
po raz dwudziesty
24 XIX Inżynierskie Targi Pracy PK
25 Ukończyli „Łądówkę” pół wieku temu

ARTYKUŁY

- 26 Architektura jako marka miejsca —
Wojciech Bonenberg

KALEJDOSKOP

- 30 XI Zaduszki Politechniki Krakowskiej
31 Galeria „Gil”
Wystawa poplenerowa studentów
architektury krajobrazu
Galeria „Kotłownia”
Sentymentalne koleżeństwo
Miroslawa Krzyškowa
32 Sztuczna wyobraźnia
i Studenckie Koło Naukowe IMAGO

NASZA POLITECHNIKA
(ISSN 1428-295 X)

Miesięcznik
Politechniki Krakowskiej
im. Tadeusza Kościuszki.
Ukazuje się od 1997 roku.

Adres redakcji:
Politechnika Krakowska
ul. Warszawska 24
31-155 Kraków
tel.: (12) 628 25 08

e-mail: naszapol@pk.edu.pl
www.nasza.pk.edu.pl

Kolegium redakcyjne:

REDAKTOR NACZELNY
Lesław Peters
SEKRETARZ REDAKCJI
Katarzyna Tyńska
REDAKTORZY:
Ewa Deskur-Kalinowska,
Renata Dudek, Danuta Zajda,
Jan Zych

Opracowanie graficzne:
Projekt winiety tytułowej
Magdalena Orczyk
Layout
Ewa Deskur-Kalinowska

Skład: Adam Bania,
Wydawnictwo PK

Druk: Drukarnia Kolumb,
Chorzów

Nakład: 800 egz.

Za treść nadesłanych materiałów
odpowiadają autorzy.
Redakcja zastrzega sobie prawo
dokonywania skrótów i zmian
redakcyjnych. Nie zwraca
materiałów niezamówionych.

Na okładce:

Strona I: Centrum Kongresowe ICE — wizytówka Krakowa XXI wieku
(o sile marki miejsca piszemy na s. 26–29).

Strona IV: Praca graficzna studentki Klaudii Dzióbek, przetworzona
przez sztuczną inteligencję (zob. s. 32).

Fotografował: Jan Zych

Szanowni Państwo!

Jakie mają być polska nauka i szkolnictwo wyższe? Jakich zmian oczekuje od władz państwa środowisko akademickie? Jesteśmy jako społeczność Politechniki Krakowskiej uczestnikiem toczących się właśnie gorących dyskusji na te i podobne tematy. Wybrzmiewają one intensywnie w związku z powyborczymi zmianami w układzie sił parlamentarnych w Polsce. Jako rektor biorę w tych dyskusjach udział, reprezentując Politechnikę w gremiach akademickich, branżowych i w mediach, z przekonaniem że głos naszej uczelni nie może w nich zabraknąć. Żywą dyskusję o przyszłości prowadzimy też na uczelni, zastanawiając się nad kierunkiem, w którym powinna podążać Politechnika. Efektem jest m.in. podjęcie przez nas przygotowań do udziału w następnym konkursie w ramach programu „Inicjatywa doskonałości — uczelnia badawcza”.

Postulaty środowiska akademickiego w nowej sytuacji politycznej dotyczą wielu kwestii. Oczywiście, zwiększenie nakładów finansowych na naukę i badania jest jednym z podstawowych życzeń, bo nawet proste rachunki udowadniają, że przynosi to zysk gospodarce kraju w postaci wyraźnego wzrostu PKB. W niedawnym raporcie uczelni ekonomicznych eksperci wyliczają, że każda zainwestowana w naukę złotówka daje między 8 zł a 13 zł wyższego PKB. Tymczasem w Polsce przeznaczamy na naukę zdecydowanie mniej nie tylko w porównaniu do tego, ile wydają liderzy Unii Europejskiej, ale też dużo mniej niż kraje Europy Środkowej i Wschodniej (około 60–70 proc. tego co np. Czechy czy Słowenia). Tu znaczący przykład z ostatnich dni. Narodowe Centrum Nauki ogłosiło właśnie wyniki konkursów OPUS 25 i Preludium 22. Wskaźnik sukcesu w pierwszym wyniósł zaledwie 8,06 proc., w drugim — skierowanym do młodych naukowców — tylko 10,73 proc. Powód? Niskie finansowanie. Tym większe jest osiągnięcie trzech naszych doktorantek ze Szkoły Doktorskiej PK, doktorantek, które są na liście beneficjentów. Gratulacje dla mgr inż. Renaty Górskiej i mgr inż. Anny Tekieli (obie z Wydziału Inżynierii i Technologii Chemicznej) oraz mgr inż. Ewy Szymczyk (Wydział Architektury)!

Smutne wnioski płyną z komunikatu NCN, które zaznacza, że bardzo dobrych projektów, wysoko ocenionych przez ekspertów i wartych finansowania było wiele, ale nie starczyło na nie pieniędzy. Rodzi się pytanie — jaką motywację do pracy w Polsce będzie miał młody naukowiec, któremu już dziś nie możemy zaproponować godnych warunków płacy ani w stosunku do rynkowych płac w Polsce, ani tym bardziej w porównaniu do ofert zagranicznych? Przyznaję — także w publicznych wystąpieniach — że jako rektor mam często poczucie zażenowania, gdy podpisuję umowę o pracę z utalentowanym młodym pracownikiem i nie mogę mu zaproponować godnego wynagrodzenia. Tym mocniej doceniam więc sukcesy grantowe naszych młodych badaczy. W ogłoszonej właśnie XIV edycji programu „Lider” NCBiR troje reprezentantów PK — doktorantka Szkoły Doktorskiej mgr inż. Dagmara Słota (Wydział Inżynierii Materiałowej i Fizyki), dr inż. Przemysław Zaręba (Wydział Inżynierii i Technologii Chemicznej) i dr inż. Krzysztof Ostrowski (Wydział Inżynierii Lądowej) — otrzymało granty na badania o wartości prawie 1,8 mln złotych każdy. Gratuluje imponujących ambicji i aktywności naukowej!

W dyskusjach dotyczących tematu finansowania, czy to w ramach KRASP, czy w wystąpieniach w mediach, podnoszę też ważny — w mojej opinii — postulat koniecznych zmian w zasadach konkursów i dysponowania publicznymi pieniędzmi na projekty badawczo-rozwojowe, znajdujące się w gestii NCBiR. By poprawić transparentność procesu przyznawania i ochrony przed marnotrawstwem środków publicznych, przy znacznym zmniejszeniu w ostatnich latach strumieni finansowania dla polskich uczelni, należy — moim zdaniem — powrócić do koncepcji zgłaszania projektów wyłącznie wspólnie przez uczelnie / jednostki naukowe i podmioty gospodarcze, a nie tylko przez same firmy.

Uczelnia, zgłaszając wspólnie z firmą projekt, jest pierwszym weryfikatorem naukowym i gwarantuje jego przydatność i realizowalność. Jest to tym pilniejsze, że w Polsce nadal ośrodkami kreującymi innowacje są uczelnie i państwowe jednostki badawcze, a nie podmioty gospodarcze. W mojej ocenie, w Polsce gospodarka ma w głównej mierze charakter kooperacyjny, podwykonawczy, jest wykonywana na potrzeby przemysłu innych państw UE. Przez to duża część środków NCBiR wspomagają i potaniała środkami publicznymi bieżącą produkcję, a nie rozwój, przenosząc zysk tam, gdzie jest wyrób finalny, czyli za granicę.

Stąd postulat, by zmienić sposób zgłaszania wniosków o granty w NCBiR. Stworzy to szersze możliwości do współpracy nauka — przemysł i wpłynie korzystnie nie tylko na rozwiązywanie problemów badawczych. Będzie też impulsem do tworzenia start-upów, podniesie poziom kształcenia z wykorzystaniem bezpośrednich doświadczeń przemysłowych. Wzmocni też pozycję publikacyjną polskich naukowców w świecie. (Teraz uczestniczą w grantach realizowanych przez firmy, ale nie mogą przedstawić efektów swojej pracy badawczej w postaci publikacji, na czym tracą i oni, i uczelnie, w których są zatrudnieni). Jest jeszcze jedna ważna kwestia — w ostatnich latach zainwestowano ogromne środki w rozwój zaplecza badawczego uczelni, a nie jest ono w pełni wykorzystane, więc takie podejście do wydatkowania środków na badania i rozwój zaktywizowałoby ten potencjał, stworzyło mechanizm kreacji innowacji na znacznie większą skalę. W konsekwencji zaś stworzyłoby warunki do właściwego rozwoju gospodarczego, opartego na wiedzy. Wspólnie z rektorami innych politechnik i Polską Izbą Inżynierów Budownictwa wystosowaliśmy też w ostatnich dniach apel o utworzenie odrębnego ministerstwa budownictwa jako branży strategicznej dla krajowej gospodarki.

Są w kregu naszych dyskusji inne ważne kwestie, m.in. przyszłości ewaluacji, jej nieznanych dotąd zasad (choć w teorii trwa od dawna okres oceny), zmienności w punktowaniu czasopism, ale i tego, czy wynik ewaluacji przekładał się będzie na wysokość finansowania dla uczelni, co przecież miało być zasadą. Zachęcam wszystkich członków naszej społeczności, zwłaszcza członków prestiżowych gremiów naukowych, komisji i ciał opiniotwórczych, do wypowiedziania się w tych kwestiach, merytorycznego udziału w dyskusjach nad przyszłością polskiej nauki. Zapowiada się, że niektóre postulaty środowiska dotyczące np. zarządzania tym sektorem i powrotu do oddzielnych ministerstw edukacji oraz nauki, zostaną uwzględnione.

Na Politechnice przygotowujemy się do złożenia wniosku, zawierającego strategię rozwoju PK na lata 2024–2026, na potrzeby udziału w przyszłym konkursie w ramach programu „Inicjatywa doskonałości — uczelnia badawcza”. Powołałiśmy zespół ekspercki, złożony z przedstawicieli wszystkich wydziałów PK. Korzystamy też z merytorycznego wsparcia zewnętrznego konsultanta. Dokument, w którym przedstawimy m.in. zaktualizowane informacje o strategicznych kierunkach badawczych, po konsultacjach w gronie Kolegium Rektorskiego zostanie przesłany do ministerstwa i przedstawiony Senatowi PK. Pracujemy też nad innymi projektami, w tym inwestycyjnymi. Na ogłoszenie czeka konkurs architektoniczny na projekt budynku Wydziału Informatyki i Telekomunikacji na terenie kampusu w Czyżynach. W styczniu planujemy oficjalne otwarcie Laboratorium Aerodynamiki Środowiskowej.

Andrzej Szarata
Rektor Politechniki Krakowskiej

Zielona ofensywa Politechniki

Płynące z PK przesłanie skierowane jest do wszystkich, którym leży na sercu życie w zdrowym środowisku

LESŁAW PETERS

Kraków w powszechnej świadomości Polaków, a zapewne także i odwiedzających miasto zagranicznych gości, to przede wszystkim zabytki, muzea i ważny ośrodek życia kulturalnego, w tym także akademickiego. W znacznie mniejszym stopniu dawna stolica Polski jest postrzegana jako obszar bogaty w zielen, chociaż w wielu punktach miasta właśnie to ona dominuje. Planty, Błonia, park Krakowski, park Jordana, ogrody Zamku Królewskiego na Wawelu, zieleń Bulwarów Wiślanych, ogrody klasztorne, Łąki Nowohuckie, Las Wolski... Przykłady można mnożyć.

Na szczególne podkreślenie zasługuje fakt, że zielen jest przedmiotem autentycznej troski mieszkańców, którzy głośno protestują, ilekroć nowe inwestycje prowadzą do wycinki drzew, likwidacji terenów pokrytych roślinnością. W ten nurt wpisują się również wrażliwi na aspekty przyrody w mieście krakowscy naukowcy. Poczesne miejsce zajmują wśród nich specjaliści skupieni w Katedrze Architektury Krajobrazu na Wydziale Architektury Politechniki Krakowskiej. Kiedyś wiele uwagi problemowi poświęcił w swych pracach zmarły przed dwudziestu laty prof. Janusz Bogdanowski. Czyni to też prof. Aleksander Böhm (od pewnego czasu związany z Uniwersytetem Zielonogórskim) oraz kierująca obecnie katedrą prof. Agata Zachariasz.

W stronę zrównoważonego rozwoju

Ostatnie tygodnie i miesiące obfitowały na Politechnice Krakowskiej w liczne wydarzenia związane z kształtowaniem środowiska w duchu ekologii i zrównoważonego rozwoju. Miejsce miała prawdziwa zielona ofensywa. Na czoło wybija się XXX Międzynarodowa Konferencja Naukowa z cyklu „Sztuka Ogrodowa i Dendrologia Historyczna”, obradująca w dniach 19–21 października w Międzywydziałowym Centrum Edukacyjno-Badawczym „Działownia”, na terenie głównego kampusu PK. Na konferencję przybyło do Krakowa około 150 uczestników z ośmiu krajów, nie licząc osób, które skorzystały z przekazu *on-line*. Dzięki obu tym formom wzięli w niej udział specjaliści z: Argentyny, Austrii, Chin, Czech, Francji, Grecji, Hiszpanii, Holandii, Polski, Turcji, Węgier i Włoch. Wygłoszono 53 referaty.

Od dziesięciu lat programem naukowym spotkań poświęconych sztuce ogrodowej i dendrologii historycznej kieruje dr hab. inż. arch. Katarzyna Hodor, prof. PK z Katedry Architektury Krajobrazu WA PK. Wspierana przez grono specjalistów

Obrady toczyły się w auli Międzywydziałowego Centrum Edukacyjno-Badawczego „Działownia”

Prezes Stowarzyszenia Konserwatorów Zabytków Jacek Rulewicz w rozmowie z kierownikiem Katedry Architektury Krajobrazu Agatą Zachariasz (z lewej) i Katarzyną Łakomy z tejże katedry

określa kierunki i cele debat, zaprasza prelegentów z krajowych i zagranicznych ośrodków badawczych, moderuje dyskusje. — *Nasze konferencje organizujemy w ten sposób, aby ich tematyka obejmowała jak najszerszy zakres zagadnień i była interesująca nie tylko dla naukowców, ale także dla decydentów, społeczników i innych osób zajmujących się ogrodami* — mówi Katarzyna Hodor. Jako zasadniczy cel wskazuje popularyzację wiedzy z zakresu ochrony krajobrazu oraz podniesienie świadomości i kształtowanie postaw ekologicznych. Zaznacza, że zrównoważony rozwój powinien być rozpatrywany m.in. w kontekście miasta zintegrowanego z krajobrazem, zielenią ogrodów, bioróżnorodnością, a więc z przestrzenią publiczną, generującą aktywność społeczną i ekonomiczną.

Katarzyna Hodor podkreśla rolę dwóch osób, które w 1994 r. dały początek temu cyklowi spotkań naukowych — prof. Anny Mitkowskiej i prof. Marka Siewniaka. Ich wspólnym dziełem jest pierwsza w polskim piśmiennictwie naukowym encyklopedia ogrodowa pt. „Tezaurus sztuki ogrodowej”.

Prof. Mitkowska, związana zawodowo z Politechniką Krakowską od 1980 r., specjalizuje się w historii architektury, urbanistyce i architekturze krajobrazu oraz ochronie krajobrazów kulturowych. Przez dwanaście lat była rzeczoznawcą ministra kultury i dziedzictwa narodowego w zakresie ochrony krajobrazów kulturowych. Ma status członka honorowego Polskiego Komitetu Narodowego Międzynarodowej Rady Ochrony Zabytków ICOMOS, pełniła wiele odpowiedzialnych funkcji, wielokrotnie była nagradzana i odznaczana za swe dokonania. To dzięki jej działaniom, w szczególności na podstawie sporządzonej przez nią dokumentacji, zabytkowy krajobraz sakralny Kalwarii Zebrzydowskiej został wpisany na Listę Światowego Dziedzictwa UNESCO. Wystawa prezentująca bogaty dorobek prof. Mitkowskiej została udostępniona w dniu rozpoczęcia konferencji na PK.

Prof. Siewniak był związany w latach 1994–2008 z Zakładem Sztuki Ogrodowej i Terenów Zielonych w Instytucie Architektury Krajobrazu PK. Pracował także w Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego, w Wyższej Szkole Ekologii i Zarządzania w Warszawie oraz w Zarządzie Ochrony i Konserwacji Zespołów Pałacowo-Ogrodowych w Warszawie (obecnie Narodowy Instytut Dziedzictwa). Był profesorem wizytującym na Politechnice

Z udziałem specjalistów z Politechniki Krakowskiej

Wielka Lekcja Ekologii, czyli odpowiedzialność za środowisko

Wychowywanie społeczeństwa w duchu poszanowania środowiska przyrodniczego, zgodnie z hasłem: „Myśleć globalnie — działać lokalnie”, to jedna z form budowania wspólnej odpowiedzialności za środowisko, w którym żyjemy. Odpowiedzią na to wyzwanie była Wielka Lekcja Ekologii, zrealizowana już siódmy raz przez Arenę Kraków SA we współpracy z Urzędem Miasta Krakowa oraz Wydziałem Inżynierii Środowiska i Energetyki Politechniki Krakowskiej. Wydarzenie miało miejsce w Arena Garden 17 września — w niedzielę, aby całe rodziny mogły wziąć w nim udział. Spotkanie odbyło się pod hasłem: „Kierunek klimat”.

Kraków jako milionowa aglomeracja, z ogromnym historycznym dziedzictwem, miasto studentów, centrum regionu, stolica Małopolski — z ogromnym potencjałem i możliwościami — to również wielkie wyzwanie środowiskowe. Dlatego spotkania i rozmowy o środowisku naturalnym stanowią niezwykle ważny element edukacji. Cenna inicjatywa spotyka się z ogromnym zainteresowaniem mieszkańców i od 2018 r. jest w Krakowie wydarzeniem cyklicznym.

Jednym z uczestników i gospodarzy Wielkiej Lekcji Ekologii jest Wydział Inżynierii Środowiska i Energetyki Politechniki Krakowskiej. Tym razem podjął się współorganizacji panelu wykładowego, krótkich prelekcji dla wszystkich, którzy chcieli dowiedzieć się więcej o środowisku, zmianach klimatycznych i czynnikach na nie oddziałujących.

Spotkanie objął patronatem rektor PK prof. Andrzej Szarata, który wziął w nim także udział i wygłosił wykład na temat zrównoważonego transportu. Mówiono też o: ekologicznym myciu samochodów (dr inż. Maciej Thomas), prawidłowej segregacji odpadów (prof. Agnieszka Generowicz), oddziaływaniu klimatu na nasze zdrowie (dr hab. inż. Marta Cebulska) i, jak co roku, o zanieczyszczeniu

Na Wielką Lekcję Ekologii rektor PK Andrzej Szarata przybył pojazdem przyjaznym środowisku

światłem (dr hab. inż. Anna Czaplicka i dr hab. Tomasz Ścieszor). Prelekcje prowadzono na zmianę z konkursami i zabawami dla dzieci, tak aby Wielka Lekcja Ekologii stała się wielopokoleniową płaszczyzną współpracy pomiędzy mieszkańcami miasta, strukturami miejskimi, pracownikami naukowymi i wszystkimi, którzy działają w obszarach ochrony środowiska.

Politechnikę Krakowską na stoiskach reprezentował zespół Centrum Szkolenia i Organizacji Systemów Jakości Politechniki Krakowskiej, kierowany przez dyrektora dr Agnieszkę Pieczonkę. Dzieci i rodzice mogli nauczyć się zasad udzielania pierwszej pomocy, wziąć udział w konkursie i otrzymać drobne upominki Politechniki Krakowskiej.

(R.)

Berlińskiej. Funkcję rzeczoznawcy ministra kultury i dziedzictwa narodowego w zakresie ochrony krajobrazów kulturowych pełnił w latach 1993–2016.

Zainteresowanie rośnie

Otwierając jubileuszowe obrady, dr hab. inż. arch. Katarzyna Hodor, prof. PK mówiła, że w obecnej edycji połączono dwie podstawowe kwestie, mające wpływ na współczesne miasta, środowisko naturalne i ich postrzeganie z różnych perspektyw — cele zrównoważonego rozwoju oraz zarządzanie krajobrazem kulturowym i jego elementami. Dlatego też duży nacisk położono w tym roku na takie zagadnienia, jak: abiotyczne czynniki stresowe, zagrażające krajobrazom, szczególnie ogrodom historycznym (ekstremalne zjawiska pogodowe i zanieczyszczenie środowiska); biotyczne czynniki stresowe (np. szkodniki roślin, porażenie patogenami); konieczność sformułowania uniwersalnych i jednolitych zasad łagodzenia skutków zmian klimatu oraz tworzenie odpowiednich przepisów na poziomie lokalnym, krajowym i międzynarodowym oraz promowanie wartości i zasad zrównoważonego rozwoju.

Katarzyna Hodor podkreśla, że zainteresowanie tym cyklem spotkań stale rośnie. Przesłanie do uczestników tegorocznych obrad skierowała na początku konferencji w trybie *on-line* Katerina Gkoltsiou z Uniwersytetu w Atenach, przewodnicząca międzynarodowej federacji zrzeszającej architektów krajobrazu IFLA Europe. Przybył do Krakowa prof. Bogusław Szmygin, kierujący działalnością Polskiego Komitetu Narodowego Międzynarodowej Rady Ochrony Zabytków ICOMOS — jednego z głównych organizatorów konferencji, obok Sekcji Sztuki i Architektury Ogrodowej

krakowskiego oddziału PAN i wspomnianej wyżej Katedry Architektury Krajobrazu WA PK.

Honorowym patronatem konferencję objęli m.in.: Stowarzyszenie Architektury Krajobrazu, Narodowy Instytut Dziedzictwa, Europejski Szlak Ogrodów Historycznych, prezydent Krakowa, a także rektor Politechniki Krakowskiej i dziekan Wydziału Architektury PK. Podobnie jak w latach poprzednich partnerem było Muzeum Pałacu Króla Jana III w Wilanowie.

Poszukiwanie recept

O czym mówiono na konferencji? Uczestnicy spotkania wysłuchali na wstępie referatu Marka Siewniaka, który nakreślił dzieje relacji człowieka z drzewem od czasów biblijnych (gdy było mało drzew i mało ludzi; w Ziemi Obiecanej Abram osiedlił się przy dąbrowie Mamre), po aksjomatyczną rolę arboriculture w modzie na globalny zrównoważony rozwój, będącej alternatywą wobec perspektywy: „nie będzie nas, będzie las”. Veronica Fabio z Argentyny (Uniwersytet w Buenos Aires) opisała program tworzenia szkolnej sieci zielonych klas; sieci, która przyczynia się do powstania zintegrowanej formy urbanistycznego i krajobrazowego planowania, co przynosi nieznane wcześniej korzyści. Wspomniany Bogusław Szmygin (prezes ICOMOS Polska, Politechnika Lubelska) mówił o konieczności opracowania standardów modernizacji przestrzeni publicznych w zespołach historycznych, przy jednoczesnym poszanowaniu wartości zabytkowych. Wskazał czynniki, które należy uwzględnić, przeprowadzając kompleksową analizę problemu.

Agata Zachariasz (PK), na kanwie trzydziestoletniego dorobku krakowskich konferencji w zakresie dendrologii historycznej

W ramach wyjazdu studialnego do Nowej Huty uczestnicy konferencji zapoznali się z parkiem w Krzesławicach, przylegającym do dworku Jana Matejki

i sztuki ogrodowej, przedstawiła najważniejsze zmiany zachodzące w architekturze krajobrazu. Kasper Jakubowski (PK) wyszedł z kolei od projektu europejskiego rozporządzenia w sprawie odbudowy zasobów przyrodniczych, aby omówić możliwość inicjowania mikroprojektów renaturyzacji, skierowanych do mieszkańców w skali ulicy, parku, osiedla. Chodzi o działania, które mają na celu odbudowę zdegradowanych ekosystemów i ich funkcji.

Urszula Forczek-Brataniec (PK) i Ewelina Zajac (Pieniński Park Narodowy) zwróciły uwagę na zagrożenia dla krajobrazu Pienin na skutek rosnącej liczby inwestycji w tym regionie (problem jest ważny dla wielu terenów chronionych w Polsce). Katarzyna Łakomy (PK) wskazała na brak zasad postępowania z obiektami wilowymi z okresu międzywojennego, nierozłącznie związanymi z ogrodami i krajobrazem. Autorzy podkreśliły wzrost zagrożeń z powodu m.in. coraz bardziej liberalnego prawa.

Jak widać, wachlarz podejmowanych zagadnień był bardzo szeroki, ale wspólnym mianownikiem wystąpień było poszukiwanie recept służących uzdrawianiu środowiska.

Głos młodych

Do tradycji konferencji na temat sztuki ogrodowej i dendrologii historycznej należy sesja studentów i młodych naukowców (doktorantów). Mieli oni okazję w drugim dniu spotkania zaprezentować własne osiągnięcia. Tę część rozpoczął Bartłomiej Lew (absolwent

PK; Grupa BIG, Kopenhaga), który pokazał wizjonerskie projekty duńskiej firmy BIG, zajmującej się tworzeniem zrównoważonych przestrzeni miejskich. Autorzy najciekawszych wystąpień w tej części konferencji zostali uhonorowani nagrodami i wyróżnieniami.

W konkursie dla studentów pierwsze miejsce zajęł Yilin Niu (Węgierski Uniwersytet Rolniczo-Przyrodniczy) z pracą „Ochrona i zarządzanie charakterem krajobrazu przedmieść. Studium przypadku na Węgrzech”. Przedstawił w niej wyniki badań przeprowadzonych na trzech osiedlach podmiejskich Budapesztu. Drugie miejsce zajęły studentki PK Dominika Litwin, Paulina Morawska, Karolina Opyd, Judyta Wiśniewska (praca: „Place zabaw w krakowskich parkach”). Również studentki PK Monika Madyda i Angelika Siudak zajęły miejsce trzecie (praca: „Problematyka Półwsi Zwierzynieckiej”).

W kategorii młodych naukowców zwyciężyła Weronika Zielińska (PK, praca: „Typowanie węzłów przyrodniczych w systemach zieleni miejskiej metodą interpolacji wskaźnika NDVI”). Opracowanie dotyczyło integracji zieleni z tkanką analizowanego miasta. Dwa kolejne miejsca przypadły przedstawicielkom Węgierskiego Uniwersytetu Rolniczo-Przyrodniczego. Druga była Natalie Lafayette Sampaio z pracą „Projektowanie dla parków narodowych. Wpływ naturalnego terenu na zasady projektowania krajobrazu”, a trzecia Tayana Passos Rossa z pracą „Projektowanie krajobrazu orientowane na edukację dla zrównoważonego rozwoju”.

Dodajmy, że zgodnie z zasadą wprowadzoną przez prof. Annę Mitkowską studenci uczestniczący w konferencjach na temat sztuki ogrodowej i dendrologii historycznej nie wnoszą opłat z tytułu udziału w tych spotkaniach. To forma zachęty do wczesnego podejmowania aktywności naukowej.

Pomniki historii

Ostatni dzień konferencji był poświęcony wyjazdowi studialnemu do Nowej Huty. Okazją do przedstawienia uczestnikom spotkania tego szczególnego zespołu architektonicznego było uznanie w tym roku najstarszej części Nowej Huty za pomnik historii. Nie bez znaczenia był tu wkład osób związanych z Politechniką Krakowską w budowę i rozwój dzielnicy, w szczególności prof. Stanisława Juchnowicza, który należał do grona projektantów Nowej Huty. Wyjazdową część konferencji prowadziła dr hab. inż. arch. Urszula Forczek-Brataniec, prof. PK, której towarzyszył dr Michał Wiśniewski, znawca architektury tej części Krakowa oraz absolwenci kierunku architektura krajobrazu Albert Rejman (z AKG Gajda) i Magdalena Przebinda (właścicielka pracowni Vogt Studio).

Politechniczne glebarium — co to takiego?

W centrum Krakowa powstał ekologiczny dom dla niezliczonej masy mikroorganizmów, które pracują, niczym inżynierowie, na poprawę miejskiego ekosystemu.

Warsztaty z tworzenia glebarium prowadził dr inż. arch. kraj. Kasper Jakubowski, specjalista w dziedzinie projektowania ekologicznych przestrzeni zieleni, znawca i popularyzator tematu „czwartej przyrody”. Poproszony o wyjaśnienia mówi: — *Glebarium to miejsce specjalnie przeznaczone do dekompozycji biomasy, kompostowania, tworzenia cennej materii organicznej. Zwykle procesy te postrzegane są jako mało atrakcyjne, brudne i wyrzuca się z przestrzeni publicznej. A przecież są niezbędne w tworzeniu gleby i w domykaniu cykli w przyrodzie. Nie możemy zapominać, że gleba odgrywa kluczową rolę w procesach przyrodniczych.*

Do stworzenia takiej ekologicznej przestrzeni zieleni jak politechniczne glebarium potrzeba niewiele. Studenci Politechniki wykorzystali wiklinowy płótek, którym wyznaczyli ramę glebarium

na trawiastym kawałku kampusu. Do środka wrzucili kartony, resztki roślinne, jesienne liście, chrust, trawę, żołądździe i orzechy, wióry, trochę drewnianych kłód, w których będą też domki dla owadów. Powstało glebarium, które jest nie tylko estetycznym elementem krajobrazu, ale przede wszystkim sposobem na poprawę ekosystemu kampusu PK, położonego w samym centrum miasta.

Podczas warsztatów z tworzenia glebarium przypomniano, że procesy gnicia, obumierania, dekompozycji, próchnienia są nieodłączną częścią natury i metabolizmu miasta i jako takie zasługują na naszą uwagę, a nawet na odpowiednie miejsce w przestrzeni publicznej. Wykorzystywanie na miejscu biomasy — jesiennych liści, próchniejących kłód, pokosu traw — przynosi środowisku wiele korzyści: tworzy życiodajną glebę, ogranicza emisję związane z transportem bioodpadów i koniecznością ich gromadzenia oraz utylizacji gdzieś daleko poza miastem, poprawia obieg azotu i węgla w przyrodzie, zatrzymuje wodę, jest miejscem życia dla ogromnej liczby mikroorganizmów glebowych.

Obok takich charakterystycznych obiektów jak plac Centralny, blok szwedzki czy blok francuski przedmiotem zainteresowania uczestników konferencji były Łąki Nowohuckie i park w Krzesławicach (projekt Vogt Studio, przy współpracy Katarzyny Hodor), sąsiadujący z dworkiem Jana Matejki. Nie omieszkało też odwiedzić najdawniejszych zabytków kultury na tym terenie — opactwa cystersów w Mogile. Duże zainteresowanie wzbudziło dziedzictwo zakonu, który w XIII wieku zapoczątkował na ziemiach przyszłej Nowej Huty intensywny rozwój rolnictwa i sadownictwa. Dodajmy, że opactwo we wrześniu br. również otrzymało status pomnika historii.

Wiosna... tej jesieni

Tegorocznej, jubileuszowej XXX konferencji poświęconej sztuce ogrodowej i dendrologii historycznej towarzyszyły wydarzenia przyczyniające się do popularyzacji idei wyrażanych w referatach i dyskusjach. W szczególności członkowie Studenckiego Koła Naukowego Landscapes wspólnie z opiekunami z Katedry Architektury Krajobrazu, w ramach grantu pozyskanego z Fundacji Naturalnej Energii, podjęli na terenie uczelni różne działania na rzecz środowiska naturalnego.

Uzyskane od fundacji środki pozwoliły zrealizować akcję sadzenia kwiatów cebulowych pod hasłem „Posadź z nami wiosnę tej jesieni”. Do udziału zaproszono dzieci z Katolickiej Szkoły im. Świętej Rodziny. W ramach pierwszej części, poprowadzonej 16 października, zasadzone zostały takie gatunki, jak: szafrań wiosenny, cebulica dwulistna, śnieżyczka przebiśnieg oraz śniedek zwisły. Druga część akcji odbyła się 30 października. Do udziału w tych działaniach spontanicznie włączały się też inne osoby, m.in. z Działu Promocji PK.

Jeszcze jednym działaniem, które towarzyszyło konferencji z cyklu „Sztuka Ogrodowa i Dendrologia Historyczna”, były warsztaty z budowy tzw. glebarium. Prowadzący je dr inż. arch. kraj. Kasper Jakubowski, specjalista w dziedzinie projektowania ekologicznych przestrzeni zieleni, nie tylko od podstaw przedstawił zasady tworzenia glebarium, ale wyjaśnił też wpływ tego typu obiektu na mikroklimat i bioróżnorodność (szczegóły w ramce). Z wieloma praktycznymi radami mogli się też zapoznać słuchacze wykładu otwartego „Zakładanie i pielęgnacja łąk kwietnych”; wykładu, który 8 listopada w Pawilonie Konferencyjno-Wystawowym „Kotłownia” wygłosił Karol Podyma.

Efekty akcji „Posadź z nami wiosnę tej jesieni” zobaczymy za kilka miesięcy, gdy kiełkujące kwiaty zaczną zdobić trawniki

Eksperci PK w gronie ekologów

Zbigniew Myczkowski podczas debaty na gali PKE

Polski Klub Ekologiczny obchodził 43. rocznicę swego istnienia. Uroczysta gala odbyła się 23 września w sali audytornej Międzynarodowego Centrum Kultury. Spotkanie prowadził dr Zygmunt Fura, wiceprezes Zarządu Okręgu PKE.

W działalność Polskiego Klubu Ekologicznego i realizację szerzonych przezeń idei specjaliści PK wnoszą od lat znaczący wkład. W gronie założycieli klubu, powołanego do życia w 1980 r., byli profesorowie PK, architektki Janusz Bogdanowski i Tadeusz Przemysław Szafer.

W późniejszych latach w prace te włączyli się inni wybitni uczeni z PK. Dziś do owych tradycji nawiązują eksperci PK uczestniczący w pracach Rady Naukowej PKE.

Podczas wrześniowej gali zaproszeni goście dzielili się swoimi refleksjami na temat dróg ochrony środowiska naturalnego. Prof. Zbigniew Myczkowski z Katedry Architektury Krajobrazu na Wydziale Architektury PK przypomniał stanowisko kardynała Karola Wojtyły, który jeszcze przed wstąpieniem na tron Piotrowy deklarował się jako miłośnik przyrody. Wyraził to w liście przesłanym do prof. Stefana Myczkowskiego — znanego przed laty krakowskiego botanika i specjalisty w dziedzinie ochrony przyrody — w liście przedstawionym na gali PKE przez syna.

(ps)

na dziedzińcu kampusu przy ulicy Warszawskiej, ciesząc oczy wędrujących alejkami studentów, pracowników i gości uczelni. Dorobek jubileuszowej konferencji na temat sztuki ogrodowej i dendrologii historycznej to płynące z Politechniki Krakowskiej przesłanie na lata dla wszystkich, którym leży na sercu życie nasze i przyszłych pokoleń w zdrowym środowisku.

Tymczasem organizatorzy zapraszają już na konferencję przyszłoroczną, która będzie dotyczyła zarządzania krajobrazem kulturowym.

Zdjęcia: Jan Zych

Studenci SKN Landscapes podczas tworzenia glebarium

Jak podkreślał dr inż. arch. kraj. Kasper Jakubowski, w jednej garści gleby jest tyle mikroorganizmów, ile żyje ludzi na Ziemi, a w jednym metrze kwadratowym może żyć nawet od dziesięciu do stu dżdżownic.

Te niepozorne żyjątka są prawdziwymi inżynierami ekosystemów, odpowiadając za 6,5 proc. światowej produkcji zbóż czy 2,3 proc. produkcji roślin strączkowych. Odpowiadają też za przewietrzanie i nawożenie ziemi, wspierają rozkład materii organicznej i przyczyniają się do wzbogacenia ziemi w składniki odżywcze.

Glebarium na PK będzie służyć do prowadzenia zajęć edukacyjnych dla studentów. Ma też poprawiać świadomość ekologiczną całej społeczności uczelni. Poza tym wytworzy „czarne złoto ogrodników”, czyli wartościowy kompost, który można będzie wykorzystać do dbania o zieleni na kampusie głównym uczelni.

Glebarium powstało w ramach warsztatów towarzyszących XXX Międzynarodowej Konferencji Naukowej z cyklu „Sztuka Ogrodowa i Dendrologia Historyczna” pt. „Cele zrównoważonego rozwoju a zarządzanie krajobrazem kulturowym i jego elementami”. W jego stworzeniu pomagali uczniowie V klasy o profilu „technik architektury krajobrazu” z Zespołu Szkół Centrum Kształcenia Rolniczego im. Stanisława Szumca w Bielsku-Białej. Do Krakowa przyjechali pod opieką swojej nauczycielki Barbary Buczek-Szefko.

(mas)

KRONIKA

październik

- 2 X** Inauguracja roku akademickiego na wydziałach PK: Inżynierii Lądowej, Inżynierii Środowiska i Energetyki, Mechanicznym oraz Architektury.
- 3 X** Inauguracja roku akademickiego 2023/2024 na Politechnice Krakowskiej.
Podpisanie ramowej umowy o współpracy z firmą DotConnect, połączone z uroczystością wręczenia pierwszych politechnicznych certyfikatów z mikropoświadczeniami uczestnikom ministra, zorganizowanego przez PK na początku września.
Uroczystość wpisania do Złotej Księgi osób szczególnie zasłużonych dla Politechniki Krakowskiej, zorganizowana po raz dwudziesty piąty przez Stowarzyszenie Wychowanków PK.
- 4 X** Podpisanie umowy o współpracy pomiędzy PK i Krakowskim Holdingiem Komunalnym SA. Partnerzy mają współpracować w przedsięwzięciach związanych z potrzebami Krakowa. Za koordynację działań ze strony uczelni odpowiedzialni są eksperci z Wydziału Inżynierii Elektrycznej i Komputerowej.
Inauguracja roku akademickiego na wydziałach PK: Inżynierii i Technologii Chemicznej oraz Informatyki i Telekomunikacji.
- 4–6 X** Kongres Mobilności 2023 zorganizowany w ramach Krakowskich Dni Bezpieczeństwa w Miastach z udziałem ekspertów z PK.
- 5 X** Inauguracja roku akademickiego w Szkole Doktorskiej PK.
- 5–7 X** Wizyta delegacji z Tianjin Chengjian University (Chiny) — podsumowanie dotychczasowej współpracy w ramach Międzynarodowej Szkoły Inżynierskiej, dyskusja nad poszerzeniem jej zakresu, podpisanie listu intencyjnego i umowy bilateralnej uszczegóławiającej dotychczasowe umowy.
- 7 X** Dzień Budowlanych zorganizowany w Operze Krakowskiej przez Małopolską Okręgową Izbę Inżynierów Budownictwa w Krakowie. Podczas uroczystości osobom zasłużonym dla branży budowlanej, w tym inżynierom budownictwa związanym z PK, wręczono statuetki Małopolski Inżynier Budownictwa.
- 11 X** Podpisanie przez PK i Ministerstwo Infrastruktury listu intencyjnego o współpracy w zakresie promowania koncepcji Planów Zrównoważonej Mobilności Miejskiej. List sygnowali w Sali Senackiej PK minister infrastruktury Andrzej Adamczyk i rektor prof. Andrzej Szarata.
- 13 X** Podpisanie porozumienia z firmami Soneta Sp. z o.o. i EX7 Sp. z o.o., obejmującego współpracę naukowo-techniczną oraz w zakresie przedsięwzięć edukacyjnych i szkoleniowych, a także oceny przydatności nowych wdrażanych rozwiązań technicznych. Dzięki porozumieniu, w ramach Katedry Systemów Transportowych, powstanie nowe laboratorium dydaktyczne, w którym studenci będą mogli praktycznie poznawać zagadnienia logistyki i spedycji.
Uroczystość promocji doktorów i doktorów habilitowanych w Międzywydziałowym Centrum Edukacyjno-Badawczym PK „Działownia”.
- 13–14 X** Międzynarodowe Biennale Architektury Kraków 2023 „The city has to be recovered”, zorganizowane w Centrum Kongresowym ICE przez Miasto Kraków oraz inne instytucje, w tym m.in. Wydział Architektury PK.
- 14 X** III Mityng Lekkoatletyczny, inaugurujący sportowy rok akademicki, na stadionie WKS Wawel.
Gala Środowiska Studenckiego Forum Uczelni Technicznych, podczas której rozstrzygnięto konkurs Kół Naukowych „KoKoN”. Główną nagrodę w konkursie zdobył projekt studentów z Wydziału Inżynierii i Technologii Chemicznej PK.
- 17 X** Inauguracja roku akademickiego na Uniwersytecie Trzeciego Wieku Politechniki Krakowskiej im. dr inż. Władysławy Marii Francuz, prof. oświaty.
- 18 X** Inauguracja Naukowo-Dydaktycznego Laboratorium Komputerowego Katedry Zarządzania w Budownictwie (L-7), ufundowanego przez firmę FAKRO.
Uroczyste podsumowanie sezonu sportowego 2022/2023 AZS Kraków.
- 18–19 X** XX Konferencja Naukowo-Techniczna „Drogi Kolejowe 2023”, zorganizowana przez Politechnikę Krakowską (Katedrę Dróg, Kolei i Inżynierii Ruchu) oraz Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Komunikacji RP Oddział w Krakowie.
- 18–20 X** VI Ogólnopolska Konferencja Naukowa „Budownictwo — Infrastruktura — Górnictwo” pod hasłem: „Współczesne wyzwania w działalności inżynierskiej”, zorganizowana przez Wydział Inżynierii Lądowej PK (Katedrę Mechaniki Budowli i Materiałów oraz Katedrę Geotechniki i Wytrzymałości Materiałów).
- 19 X** Inżynierskie Targi Pracy PK, zorganizowane przez Biuro Karier w hali Centrum Sportu i Rekreacji PK przy ulicy Kamiennej.
Finisaż wystawy twórczości Mirosława Krzyśkowsa pt. „Sentymentalne kolaże” w Galerii PK „Kotłownia”.
- 19–21 X** XXX Międzynarodowa Konferencja Naukowa z cyklu „Sztuka Ogrodowa i Dendrologia Historyczna” pt. „Cele zrównoważonego rozwoju a zarządzanie krajobrazem kulturowym i jego elementami”, zorganizowana w formule hybrydowej m.in. przez Katedrę Architektury Krajobrazu i Wydział Architektury PK.
- 23 X** Złożenie kwiatów pod tablicą upamiętniającą powołanie Studenckiego Komitetu Pomocy Walczącym Węgrom na dziedzińcu kampusu głównego PK, w sześćdziesiątą siódmą rocznicę wybuchu antysowieckiego powstania na Węgrzech. W uroczystości uczestniczyli rektor PK prof. Andrzej Szarata oraz konsul generalny Węgier w Krakowie dr Tibor Gerencsér.
Otwarcie wystawy prac Studenckiego Koła Naukowego „IMAGO” pt. „Artificial IMAGinatiOns” w Galerii PK „Kotłownia”.
- 25 X** Koncert inaugurujący rok akademicki 2023/2024 pt. „Universum Cantaty” w Międzywydziałowym Centrum Edukacyjno-Badawczym PK „Działownia”.
- 26–27 X** Posiedzenie Prezydium i Zgromadzenia Plenarnego Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich w Łodzi.
- 27 X** Uroczystość nadania tytułu *doctora honoris causa* Politechniki Krakowskiej profesorowi Wojciechowi Bonenbergowi z Politechniki Poznańskiej.
- 29 X** I Memoriał im. Zbigniewa Kuci w Piłce Siatkowej Mężczyzn w Centrum Sportu i Rekreacji PK.
Koncert Krakowskiej Orkiestry Staromiejskiej w auli Szkoły Muzycznej w Pałacznicy.
- 30 X** Ogłoszenie wyników konkursu „Architektura Betonowa 2023”, organizowanego przez Stowarzyszenie Producentów Cementu i Katedrę Projektowania Architektonicznego i Kompozycji Architektonicznej PK w Pawilonie Konferencyjno-Wystawowym „Kotłownia”.
Uroczysty obiad z udziałem rektorów krakowskich uczelni na zaproszenie wojewody Łukasza Kmity.

Opracowała: Renata Dudek

REKTOR I SENAT

Posiedzenie Senatu PK

25 października 2023 r.

Senat podjął uchwałę w sprawie:

- zmian w Senackiej Komisji ds. Jakości Kształcenia;
- ustalenia programów studiów podyplomowych, prowadzonych przez Centrum Pedagogiki i Psychologii PK;
- ustalenia efektów uczenia się dla studiów I stopnia na kierunku ekotechnologii dla zrównoważonego rozwoju, prowadzonych przez Wydział Inżynierii Środowiska i Energetyki PK;
- zmiany uchwały Senatu PK z 22 czerwca 2022 r. nr 45/d/06/2022 w sprawie warunków, trybu, sposobu przeprowadzania oraz terminu rozpoczęcia i zakończenia rekrutacji na studia pierwszego i drugiego stopnia prowadzone na PK w roku akademickim 2023/2024;
- zmiany uchwały Senatu PK z 28 czerwca 2023 r. nr 49/d/06/2023 w sprawie warunków, trybu, sposobu przeprowadzania oraz terminu rozpoczęcia i zakończenia rekrutacji na studia pierwszego i drugiego stopnia, prowadzone w roku akademickim 2024/2025;
- zmiany uchwały Senatu PK z 24 czerwca 2020 r. nr 74/d/06/2020 w sprawie zasad przyjęć laureatów i finalistów olimpiad przedmiotowych oraz olimpiad z zakresu określonej dziedziny wiedzy na pierwszy rok studiów pierwszego stopnia, rozpoczynających się w roku akademickim 2024/2025;
- zmiany uchwały Senatu PK z 23 czerwca 2021 r. nr 54/d/06/2021 w sprawie zasad przyjęć laureatów i finalistów olimpiad stopnia centralnego na pierwszy rok studiów pierwszego stopnia, rozpoczynających się w roku akademickim 2025/2026;
- zmiany uchwały Senatu PK z 22 czerwca 2022 r. nr 48/d/06/2022 w sprawie zasad przyjęć laureatów i finalistów olimpiad stopnia centralnego na pierwszy rok studiów pierwszego stopnia, rozpoczynających się w roku akademickim 2026/2027;
- zmiany uchwały Senatu PK z 28 czerwca 2023 r. nr 52/d/06/2023 w sprawie zasad przyjęć laureatów i finalistów olimpiad

stopnia centralnego na pierwszy rok studiów pierwszego stopnia, rozpoczynających się w roku akademickim 2027/2028;

- przyjęcia „Zasad rekrutacji do Szkoły Doktorskiej PK”;
- zmiany „Statutu Politechniki Krakowskiej”;
- przekazania środków na działalność Związku Uczelni „InnoTechKraK”.

Zarządzenia rektora PK

Zarządzenie nr 68 z 6 października 2023 r. w sprawie zmian w składzie Rektorskiej Komisji ds. Bezpieczeństwa i Higieny Pracy.

Zarządzenie nr 69 z 6 października 2023 r. w sprawie zmiany przedstawiciela Politechniki Krakowskiej w strukturze Międzynarodowej Szkoły Inżynierskiej przy Tianjin Chengjian University.

Zarządzenie nr 70 z 11 października 2023 r. w sprawie utworzenia studiów I stopnia na kierunku ekotechnologii dla zrównoważonego rozwoju na Wydziale Inżynierii Środowiska i Energetyki Politechniki Krakowskiej.

Zarządzenie nr 71 z 13 października 2023 r. w sprawie zmian w składzie Rady Szkoły Doktorskiej Politechniki Krakowskiej.

Zarządzenie nr 72 z 19 października 2023 r. w sprawie zmian przedstawicieli związków zawodowych w komisjach.

Zarządzenie nr 73 z 20 października 2023 r. w sprawie zmian w „Zasadach finansowania działalności Politechniki Krakowskiej w 2023 r.”.

Zarządzenie nr 74 z 20 października 2023 r. w sprawie wprowadzenia „Zasad ustalania liczebności grup studenckich na stacjonarnych i niestacjonarnych studiach I i II stopnia na Politechnice Krakowskiej”.

Zarządzenie nr 75 z 24 października 2023 r. dotyczące zmiany zarządzenia w sprawie wzorów umów o warunkach odpłatności za studia oraz umów o warunkach kształcenia dla cudzoziemców.

Zarządzenie nr 76 z 25 października 2023 r. w sprawie zmian w „Regulaminie organizacyjnym Politechniki Krakowskiej”.

Zarządzenie nr 77 z 27 października 2023 r. zmieniające „Zarządzenie

nr 36 z 8 maja 2023 r. w sprawie liczby miejsc na pierwszym roku stacjonarnych i niestacjonarnych studiów I i II stopnia, rozpoczynających się na Politechnice Krakowskiej w semestrze zimowym i letnim roku akademickiego 2023/2024”.

Zarządzenie nr 78 z 27 października 2023 r. w sprawie powołania Komisji ds. Oceny Wniosków zgłaszanych w programie „Studenckie koła naukowe tworzą innowacje”.

Zarządzenie nr 79 z 30 października 2023 r. w sprawie zmian w „Regulaminie wynagradzania pracowników Politechniki Krakowskiej im. Tadeusza Kościuszki”.

Zarządzenie nr 80 z 31 października 2023 r. w sprawie zmian w „Regulaminie udzielania zamówień publicznych”.

Komunikaty rektora PK

Komunikat nr 7 z 5 października 2023 r. w sprawie ogłoszenia „Konkursu JM Rektora na wyszukiwarkę zdjęć w bazie Politechniki Krakowskiej”.

Komunikat nr 8 z 5 października 2023 r. w sprawie dni wolnych od pracy w 2024 r.

Komunikat nr 9 z 5 października 2023 r. w sprawie jednorazowej nagrody dla pracowników Politechniki Krakowskiej.

Polecenia służbowe

Polecenie służbowe nr 5 z 17 października 2023 r. w sprawie prac bilansowych za 2023 r.

Polecenie służbowe nr 6 z 30 października 2023 r. w sprawie obowiązku prowadzenia rejestru czynności przetwarzania danych osobowych na Politechnice Krakowskiej.

Dr hab. inż. Filip Pachla, prof. PK

z Katedry Mechaniki Budowli i Materiałów na Wydziale Inżynierii Lądowej PK odebrał 7 października z rąk wiceprezydenta miasta Krakowa Jerzego Muzyka Odznakę „Honoris Gratia”. Odznaczeniem wyróżniane są osoby szczególnie zasłużone dla miasta. Ceremonia uświetniła obchody Dnia Budowlanych, organizowane przez Małopolską Okręgową Izbę Inżynierów Budownictwa w Krakowie.

Prof. Wojciech Bonenberg

doctorem honoris causa Politechniki Krakowskiej

Godność *doctora honoris causa* Politechniki Krakowskiej otrzymał wybitny uczony, architekt cieszący się ogromnym autorytetem w środowisku naukowym w kraju i za granicą, projektant wielu obiektów i zespołów urbanistycznych — profesor Wojciech Bonenberg. Uroczystość nadania tytułu odbyła się 27 października w auli Collegium Maius Uniwersytetu Jagiellońskiego.

Swoją drogę akademicką prof. Wojciech Bonenberg rozpoczął na Politechnice Śląskiej, by później związać się z Politechniką Poznańską. Naukowo zajmuje się głównie architekturą przemysłową i planowaniem przestrzennym. W dorobku ma projekty i realizacje największych europejskich terminali granicznych.

Wniosek o nadanie tytułu przedstawił rektorowi PK prof. Andrzejowi Białkiewiczowi 12 kwietnia 2022 r. Wnioskodawcami byli profesorowie: Waław Celadyn, Mateusz Gyurkovich, Jacek Gyurkovich, Magdalena Jagiełło-Kowalczyk, Andrzej Kadłuczka, Anna Agata Kantarek, Justyna Kobylarczyk, Sabina Kuc, Tomasz Kozłowski, Dominika Kuśnierz-Krupa, Kazimierz Kuśnierz, Maciej Motak, Zbigniew Myczkowski, Grażyna Schneider-Skalska, Ewa Stachura, Elżbieta Węclawowicz-Bilska, Ewa Węclawowicz-Gyurkovich, Agata Zachariasz, Maciej Złodzki, Maria Jolanta Żychowska.

22 czerwca 2022 r. Senat PK podjął uchwałę w sprawie przeprowadzenia postępowania o nadanie tytułu *doctora honoris causa*. Na promotora wniosku o nadanie godności Senat PK powołał 28 września 2022 r.

Rektor Andrzej Szarata nadaje Wojciechowi Bonenbergowi godność *doctora honoris causa* Politechniki Krakowskiej

prof. Jacka Gyurkovicha i tego samego dnia zwrócił się o przygotowanie opinii do senatów Politechniki Warszawskiej oraz Politechniki Wrocławskiej. Recenzentami zostali: prof. Jan Słyk z Politechniki Warszawskiej i prof. Barbara Gronostajska z Politechniki Wrocławskiej. Na podstawie przesłanych opinii Senat PK podjął 22 lutego 2023 r. decyzję o nadaniu tytułu.

Przebieg postępowania w sprawie nadania godności przedstawiła dziekan Wydziału Architektury dr hab. inż. Magdalena Kozień-Woźniak, prof. PK. Laudację wygłosił prof. Jacek Gyurkovich. Łaciński tekst dyplomu doktorskiego odczytał prowadzący uroczystość prorektor prof. Dariusz Bogdał. Dyplom wręczył

rektor Politechniki Krakowskiej prof. Andrzej Szarata, który jako pierwszy złożył prof. Wojciechowi Bonenbergowi gratulacje. Zabrzmiała pieśń „Gaudemus igitur” w wykonaniu Akademickiego Chóru PK pod kierunkiem Marty Stós.

Zebrani w auli Collegium Maius mieli możliwość zapoznać się z wykładem wygłoszonym przez doktora honorowego. Tytuł wystąpienia brzmiał: „Architektura jako marka miejsca”. Prof. Wojciech Bonenberg

przedstawił wyniki swoich badań przeprowadzonych w nawiązaniu do menedżerskiego modelu zarządzania miastem. Jako dobitny przykład roli marketingu terytorialnego przytoczył fakt, że cena najmu powierzchni handlowej w przypadku Fifth Avenue w Nowym Jorku jest dziesięciokrotnie wyższa od ceny najmu takiej powierzchni przy Nowym Świecie w Warszawie.

Autor wykładu zwrócił uwagę, że niektóre miejsca wywołują poczucie satysfakcji i budzą zadowolenie, inne zaś odstrasza mieszkańców i turystów, wywołując poczucie lęku czy irytacji. Decydującą rolę w budzeniu tych nastrojów odgrywa jakość architektury. Wskazane zostały najważniejsze cechy budujące tożsamość marki architektonicznej. (Pełny tekst wykładu publikujemy na s. 26–29). Swoją wykład prof. Bonenberg poszerzył o liczne, wygłoszone *a vista* dygresje.

*

Wojciech Bonenberg urodził się w 1950 r. Studia architektoniczne ukończył w 1973 r. na Politechnice Śląskiej, a w 1978 r. uzyskał stopień doktora nauk technicznych. Tytuł jego rozprawy brzmiał: „Zagadnienia elastyczności planów generalnych w hutnictwie żelaza”, a promotorem był prof. J. Tadeusz Gawłowski (związany z Politechniką Śląską i Politechniką Krakowską). W 1988 r. otrzymał stopień doktora habilitowanego na podstawie monografii „Przemysł w mieście: ekologiczna metoda modernizacji zakładów przemysłowych, zlokalizowanych na obszarach intensywnie

Laudację wygłasza Jacek Gyurkovich

Nazwisko nowego doktora honorowego na tablicy pamiątkowej w budynku głównym PK odstają wspólnie Wojciech Bonenberg i Andrzej Szarata

zurbanizowanych”. Tytuł profesora otrzymał 30 czerwca 2003 r.

Na Politechnice Śląskiej prof. Wojciech Bonenberg pracował do 1990 r. i w tym samym roku ze względów rodzinnych przeniósł się do Poznania. Kontynuował działalność naukową na Politechnice Poznańskiej, gdzie do dziś pracuje w Instytucie Architektury i Planowania Przestrzennego. W 2003 r. podjął równoległe pracę jako profesor na ówczesnej Akademii Sztuk Pięknych w Poznaniu (obecnie Uniwersytet Artystyczny w Poznaniu). W 1990 r. założył autorską pracownię projektową, w ramach której wykonał ponad sto projektów obiektów usługowo-handlowych, przemysłowych, administracyjnych i edukacyjnych, zlokalizowanych w kraju i za granicą.

Główne obszary zainteresowań naukowo-badawczych profesora dotyczą: aktywizacji urbanistycznej rejonów przygranicznych, architektury i urbanistyki rejonów intensywnie zurbanizowanych i uprzemysłowionych, metodologii projektowania architektonicznego oraz funkcjonowania systemów osiedleńczych w warunkach zagrożenia ekologicznego. Prof. Bonenberg kierował kilkudziesięcioma projektami badawczymi, krajowymi i międzynarodowymi. Współpracuje z ośrodkami naukowymi w Chinach. Jest autorem prawie dwustu publikacji, w tym trzydziestu jeden indeksowanych w bazie Web of Science i czterdziestu siedmiu tekstów w bazie Scopus.

Na Politechnice Poznańskiej był m.in. dziekanem Wydziału Architektury (2002–2008) i dyrektorem Instytutu Architektury i Planowania Przestrzennego (2012–2020). Przez cztery kadencje był członkiem Centralnej Komisji ds. Stopni i Tytułów (2007–2020), a w 2019 r. został wybrany do Rady

Doskonałości Naukowej pierwszej kadencji. Był wielokrotnie nagradzany i odznaczany.

W laudacji prof. Jacek Gyurkovich podkreślił, że związki prof. Wojciecha Bonenberga z Politechniką Krakowską trwają ponad dwadzieścia lat i są bardzo silne oraz wielokierunkowe. Na PK przeprowadził on swój przewód profesorski. Ma ogromne zasługi w rozwoju kadry naukowej Wydziału Architektury PK, a także miał realny wpływ na kierunki badań naukowych, prowadzonych na WA PK w ostatnich kilkunastu latach.

*

Podczas uroczystości prof. Wojciechowi Bonenbergowi towarzyszyli członkowie rodziny. Obecna była żona dr hab. inż. arch. Teresa Bardzińska-

-Bonenberg, prof. UAP oraz córka prof. Agata Bonenberg, z mężem i dziećmi. Licznie przybyli przedstawiciele Politechniki Poznańskiej, w tym prorektor prof. Wojciech Sumelka i dziekan Wydziału Architektury dr hab. inż. arch. Ewa Pruszewicz-Sipińska, prof. PP. Przybył też *doctor honoris causa* PK prof. Józef Kuczmaszewski z Politechniki Lubelskiej.

Społeczność Politechniki Krakowskiej reprezentowali członkowie Senatu PK, m.in. dziekani i prodziekani, a także rektorzy poprzednich kadencji, profesorowie: Kazimierz Flaga, Marcin Chrzanowski, Józef Gawlik, Kazimierz Furtak i Jan Kazior.

(ps)

Zdjęcia: Jan Zych

Uczestnicy uroczystości w Sali Zielonej Collegium Maius UJ, od lewej: prorektor PK Jerzy Zajęc, prorektor PK Dariusz Bogdał, dr h.c. PK Wojciech Bonenberg, rektor PK Andrzej Szarata, laudator Jacek Gyurkovich, prorektor PK Tomasz Kapecki, dr h.c. PK Kazimierz Flaga

Przedstawiciele PK w Radzie Doskonałości Naukowej

Do Rady Doskonałości Naukowej drugiej kadencji (2024–2027) wybrani zostali dwaj przedstawiciele Politechniki Krakowskiej — prof. Krzysztof Pielichowski i prof. Jerzy Śladek. O mandat ubiegało się 478 naukowców; w radzie zasiądzie 169 badaczy, reprezentujących 55 dyscyplin w 10 dziedzinach nauki. W głosowaniu wzięło udział 17 456 osób, spośród 22 682 uprawnionych.

W każdej dyscyplinie mandat do zasiadania w RDN uzyskało trzech kandydatów z największą liczbą głosów (wyjątkiem są dziedzino-dyscypliny weterynaria oraz nauki o rodzinie, liczące po pięciu członków). Reelekcję uzyskało 68 osób. Do rady następnej kadencji weszło 48 kobiet, co stanowi 28,4 proc. składu RDN.

Prof. Krzysztof Pielichowski jest kierownikiem Katedry Chemii i Technologii Polimerów na Wydziale Inżynierii i Technologii Chemicznej. Zajmuje się zagadnieniami związanymi z technologią wytwarzania i charakteryzowaniem kompozytowych materiałów polimerowych, w szczególności badaniem procesów stabilizacji termicznej oraz obniżaniem palności związków wielkocząsteczkowych. Jest autorem lub współautorem ponad 200 publikacji i 9 patentów. Był prodziekanem WliTCh PK (2008–2016). Obecnie jest przewodniczącym Polskiego Towarzystwa Kalorymetrii i Analizy Termicznej.

Prof. Jerzy A. Śladek jest dziekanem Wydziału Mechanicznego. Wszystkie uzyskane

przez niego stopnie i tytuły naukowe były pierwszymi nadanymi w Polsce w rozwijanej przez niego specjalności — metrologii współrzędnościowej. Jest autorem lub współautorem około 200 publikacji (w tym około 40 w czasopiśmie z listy A). W 2016 r. w prestiżowym wydawnictwie Springer Verlag ukazała się jego monografia „Coordinate Metrology — Accuracy of Systems and Measurements”. Wypromował 14 doktorów (3 kolejne doktoraty są w trakcie procedowania). Współpracuje z wieloma uczelniami europejskimi i czołowymi zagranicznymi ośrodkami badawczymi.

Z rekomendacji Senatu Politechniki Krakowskiej do RDN wybrani zostali również: prof. Lucyna Nyka z Politechniki Gdańskiej, prof. Agata Bonenberg z Politechniki Poznańskiej, prof. Andrzej Seweryn z Politechniki Gdańskiej, prof. Krzysztof Tajduś z Instytutu Mechaniki Górotworu PAN oraz prof. Maria Włodarczyk-Makula z Politechniki Częstochowskiej.

Powołana w 2019 r. Rada Doskonałości Naukowej zastąpiła Centralną Komisję ds. Stopni i Tytułów. Do głównych zadań

Wybrani do RDN profesorowie Krzysztof Pielichowski (z lewej) i Jerzy A. Śladek (z prawej) spotkali się z rektorem PK Andrzejem Szaratą. Fot.: Jan Zych

RDN należą m.in.: współdziałanie w ramach postępowań w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego z podmiotami habilitującymi, wyznaczanie podmiotów doktoryzujących oraz habilitujących do przeprowadzenia postępowań o awans naukowy w ustawowo określonych przypadkach, przeprowadzanie postępowań w sprawie nadania tytułu profesora, sprawowanie nadzoru nad podmiotami doktoryzującymi oraz habilitującymi czy wydawanie opinii w ustawowo określonych sprawach.

(R.)

Politechnika Krakowska w Europie i na świecie

Opublikowane ostatnio rankingi o zasięgu międzynarodowym uwzględniają Politechnikę Krakowską i jej naukowców, przyznając im poczesne miejsca. Agencja QS World University Rankings wymieniła PK jako jedną z trzech uczelni krakowskich i wśród uniwersytetów państw Europy Wschodniej sklasyfikowała na 31. miejscu. W ogólnym rankingu uczelni europejskich (objął 688 uniwersytetów), PK znalazła się na 354. miejscu. Pozostałe dwie uczelnie krakowskie, ujęte w QS World University Rankings: Europe 2024, to Uniwersytet Jagielloński (122. miejsce) i Akademia Górniczo-Hutnicza (342. miejsce).

Ranking ten przyznał pierwsze miejsce Uniwersytetowi Oksfordzkiemu, a drugie ETH Zurich. Aż siedem uniwersytetów z pierwszej dziesiątki ma siedziby w Wielkiej Brytanii. Z polskich uczelni najwyższą pozycję osiągnął Uniwersytet Warszawski (92. miejsce) przed Uniwersytetem Jagiellońskim.

Spore grono naukowców Politechniki Krakowskiej znalazło się w prestiżowym rankingu TOP 2% najczęściej cytowanych badaczy na świecie. Opublikowano ostatnio dwa zestawienia najbardziej wpływowych ludzi nauki — jedno sporządzone na podstawie całości dorobku naukowego, drugie — na bazie cytowań w 2022 r. W klasyfikacjach tych uwzględnia się 2 proc. osób najczęściej cytowanych przez innych autorów.

W zestawieniu za 2022 r. najwyższej sklasyfikowanym autorem z PK jest dr hab. inż. Paweł Pławiak, prof. PK, dziekan Wydziału Informatyki i Telekomunikacji. Drugie miejsce zajmuje dr hab. inż. Izabela Hager, prof. PK (Wydział Inżynierii Lądowej), a trzecie prof. Krzysztof Pielichowski (Wydział Inżynierii i Technologii Chemicznej). W sumie w zestawieniu za 2022 r. jest piętnastu przedstawicieli PK.

W rankingu uwzględniającym całość dorobku naukowego (do końca 2022 r.)

najwyższą pozycję wśród autorów PK zajęł prof. Krzysztof Pielichowski, drugi jest prof. Dariusz Bogdał (obaj z Wydziału Inżynierii i Technologii Chemicznej), a trzeci — prof. Jan Taler (Wydział Inżynierii Środowiska i Energetyki). W tym zestawieniu wymienionych jest czternastu przedstawicieli Politechniki Krakowskiej.

Zestawienia wykonali analitycy z Uniwersytetu Stanforda i wydawnictwa Elsevier. Wykorzystano dane z bazy Scopus, dostarczone przez wydawnictwo Elsevier. Wzięto pod uwagę złożone kryteria bibliometryczne, wyznaczone m.in. przez takie wskaźniki, jak: indeksy Hirscha (*h-index*) i Schreibera (*hm-index*), całkowita liczba cytowań czy cytowania uwzględniające pozycję autora wśród współautorów publikacji.

(mas)

Promocje doktorskie

RENATA DUDEK

Uroczysta promocja doktorów habilitowanych i doktorów odbyła się 13 października 2023 r. w auli Międzywydziałowego Centrum Edukacyjno-Badawczego „Działownia”. Wśród promowanych znalazło się czterech doktorów habilitowanych i trzydziestu jeden doktorów.

Punktualnie o godzinie 11.00 wybrzmiał gong, a do auli wkroczył orszak ubranych w stroje akademickie dziekanów, prorektorów oraz rektora. Po odtworzeniu pieśni „Gaude Mater Polonia” w wykonaniu Akademickiego Chóru PK „Cantata” głos zabrał rektor prof. Andrzej Szarata, który ceremonię otworzył. Przywitał przybyłych na uroczystość gości — w szczególności jej bohaterów, a także promotorów i przedstawicieli władz wydziałowych. Zwrócił się do liczного grona krewnych i przyjaciół promowanych — ich obecność jeszcze bardziej podniosła bowiem rangę doniosłego wydarzenia. Wszystkim promowanym pogratulował sukcesu, życząc dalszego efektywnego rozwoju na ścieżce nauki.

Dalszą część uroczystości poprowadził tradycyjnie prorektor ds. nauki prof. dr hab. inż. Dariusz Bogdał. Rozpoczynając

Rektor PK Andrzej Szarata (z prawej) z prowadzącym ceremonię prorektorem Dariuszem Bogdałem i prorektorem Jerzym Zającem

promocję doktorów habilitowanych, poprosił kolejno dziekanów Wydziału Inżynierii Lądowej, Wydziału Inżynierii i Technologii Chemicznej oraz Wydziału Mechanicznego o przedstawienie sylwetek czworga promowanych doktorów habilitowanych (dwie osoby z WIL i po jednej z WIITCh oraz WM). Następnie

Doktorzy habilitowani

Jacek
Chmielewski
WIL

Małgorzata
Chwał
WM

Przemysław
Sekuła
WIL

Aneta
Spórna-Kucab
WIITCh

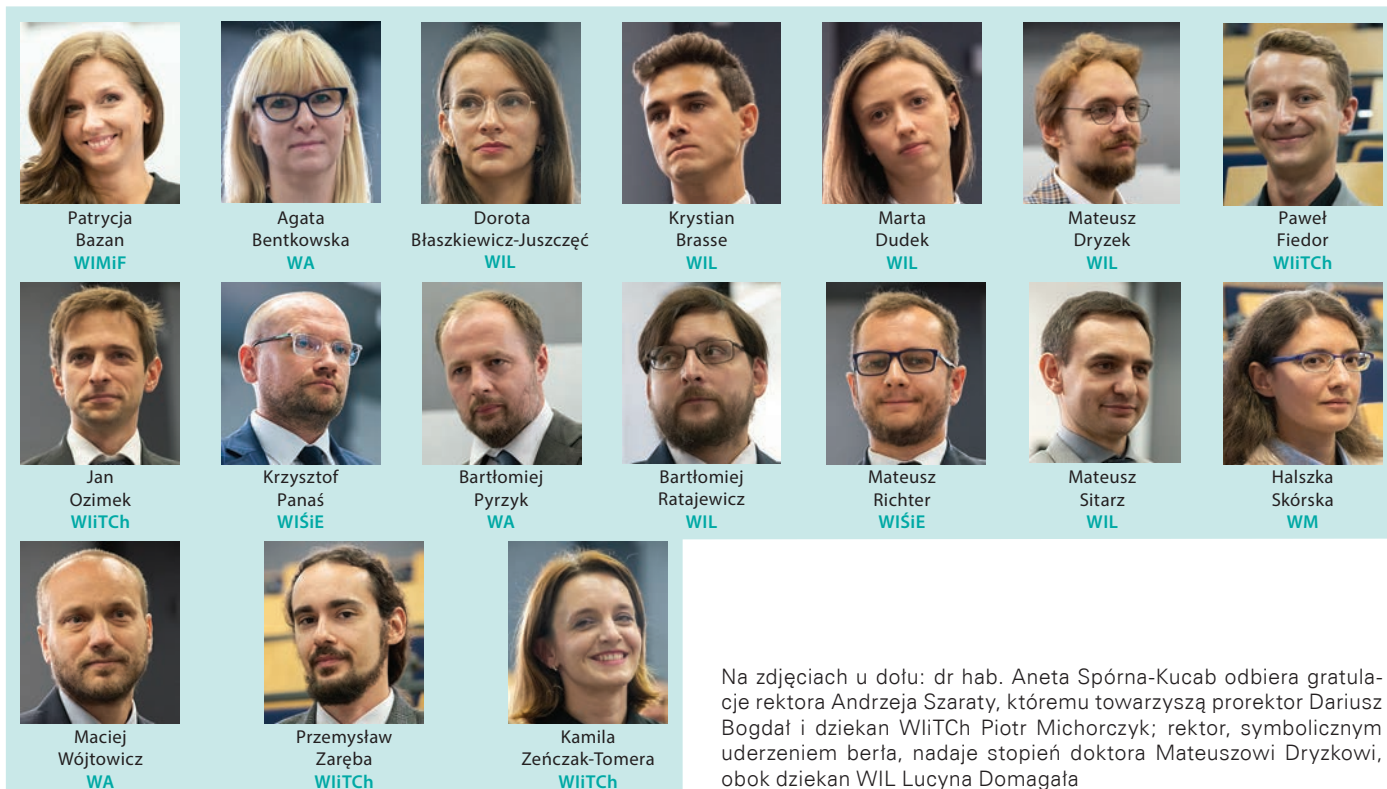
stwierdził spełnienie wymogów ustawowych i zwrócił się do rektora o wręczenie dyplomów.

W promocji nowych doktorów uczestniczyło trzydzieści jeden osób, przedstawiciele sześciu dyscyplin naukowych, a tym samym wydziałów PK: Wydziału Architektury (cztery osoby), Wydziału Inżynierii Lądowej (dziesięć osób), Wydziału Inżynierii Materiałowej i Fizyki (jedna osoba), Wydziału Inżynierii Środowiska i Energetyki (pięć osób), Wydziału Inżynierii i Technologii Chemicznej (sześć osób) i Wydziału Mechanicznego (pięć osób). Zanim złożyli uroczyste ślubowanie i odebrali dyplomy z rąk rektora, odbyła się krótka prezentacja sylwetek.

Dziekani wydziałów lub reprezentujący ich prodziekani kolejno omówili przebieg kariery oraz tematykę rozprawy doktorskiej, a także przedstawili promotorów. Po tym prorektor prof. Dariusz Bogdał ponownie stwierdził spełnienie wszystkich wymogów ustawowych i zwrócił się do rektora o przyjęcie ślubowania. Zwieńczeniem ceremonii było symboliczne nadanie stopnia doktora poprzez uderzenie ramienia promowanego rektorskim berłem.

Uroczystość promocji zakończyła pieśń „Gaudeamus igitur”, po jej wysłuchaniu wykonano wspólne zdjęcie. Rektor zachęcił wypromowanych do złożenia wpisu w Księdze Pamiątkowej, a następnie zgromadzeni udali się na tradycyjną lampkę wina.

Doktorzy

Na zdjęciach u dołu: dr hab. Aneta Spórna-Kucab odbiera gratulacje rektora Andrzeja Szaraty, któremu towarzyszą prorektor Dariusz Bogdał i dziekan WiTCh Piotr Michorczyk; rektor, symbolicznym uderzeniem berła, nadaje stopień doktora Mateuszowi Dryzkowi, obok dziekan WIL Lucyna Domagała

Piotr Ozimek odbiera gratulacje rektora Andrzeja Szaraty, rektorki w towarzysznię dziekan WliTCh Piotr Michorczyk i prorektor Dariusz Bogdał

Dorota Błaszkiwicz-Juszczęć odbiera dyplom doktorski z rąk prorektora Dariusza Bogdała, obok: dziekan WIL Lucyna Domagała i rektor Andrzej Szarata

Grzegorz
Gawłowski
WM

Piotr
Gąska
WM

Wiktor
Harmatys
WM

Justyna
Kolarz
WA

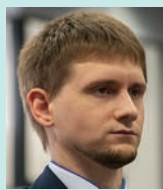
Marcin
Kowalik
WIL

Krzysztof
Lesiak
WM

Justyna
Mormon-Wątor
WIL

Jakub
Starczewski
WIL

Tomasz
Stelmach
WiSiE

Krzysztof
Szostak
WliTCh

Anna
Słezak
WiSiE

Mikołaj
Teper
WliTCh

Jarosław
Tokarczyk
WiSiE

Rafał
Walczak
WIL

Zdjęcia: Jan Zych

PRACOWNICY

Profesor tytularny

Radomir Jasiński

Jest pracownikiem Wydziału Inżynierii i Technologii Chemicznej Politechniki Krakowskiej.

Urodził się 27 lipca 1975 r. w Radomiu (ówczesne województwo radomskie, obecnie mazowieckie). W 1995 r. ukończył Zespół Szkół Budowlanych im. Kazimierza Wielkiego w Radomiu, a w 2000 r. — studia magisterskie na Politechnice Radomskiej im. Kazimierza Pułaskiego na kierunku technologia chemiczna. Stopień naukowy doktora w dziedzinie nauk chemicznych uzyskał w 2004 r. na Politechnice Krakowskiej na podstawie pracy doktorskiej „Reakcje [2+3] cykloaddycji Z-C,N-difenylonitronu i C,C,N-trifenylonitronu ze sprzężonymi nitroalkenami”. W 2014 r. decyzją Rady Wydziału Chemicznego Politechniki Śląskiej otrzymał stopień doktora habilitowanego. Osiągnięciem stanowiącym podstawę postępowania habilitacyjnego był monotematyczny cykl publikacji poświęconych fizykochemii sprzężonych nitroalkenów. Tytuł profesora w dziedzinie nauk inżynieryjno-technicznych, w dyscyplinie inżynieria chemiczna, nadano mu w sierpniu 2023 r.

Pracę na Wydziale Inżynierii i Technologii Chemicznej Politechniki Krakowskiej rozpoczął w 2004 r. w Zakładzie Chemii Organicznej, wchodzącym w skład Instytutu Chemii i Technologii Organicznej (C-2). Początkowo był zatrudniony jako asystent naukowo-dydaktyczny, następnie — adiunkt i profesor PK. Obecnie pracuje na stanowisku profesora w Katedrze Chemii

i Technologii Organicznej (utworzonej 1 marca 2021 r. na bazie Instytutu Chemii i Technologii Organicznej).

W latach 2017–2021 kierował Zakładem Chemii Organicznej w Instytucie Chemii i Technologii Organicznej. Od 2016 r. — drugą kadencję z kolei (2016–2020 i 2021–2024) — sprawuje funkcję prodziekana Wydziału Inżynierii i Technologii Chemicznej PK. Od 2016 r. jest kierownikiem studiów doktoranckich na wydziale, a od 2019 r. — członkiem Rady Szkoły Doktorskiej.

W polu jego naukowych zainteresowań znajdują się eksperymentalne i kwantowo-chemiczne studia nad mechanizmem i selektywnością reakcji cykloaddycji oraz procesów termicznej eliminacji i przegrupowań sigmatropowych. Ponadto zajmuje się chemią alifatycznych nitrozwiązków oraz nitronów, estrów kwasów nitronowych, azydków, ylidów i diazozwiązków, jak i syntezą połączeń heterocyklicznych o potencjalnej aktywności biologicznej. Odkrył szereg nieznanych wcześniej mechanizmów reakcji organicznych lub pogłębił i uszczegółowił stan wiedzy na temat wielu innych.

W dorobku naukowym posiada 137 publikacji (jest jedynym autorem 23 z nich), indeksowanych w bazie Scopus. Sumaryczny *Impact Factor* wynosi 300; indeks Hirscha jest równy 24. Jego prace były cytowane prawie 2 tys. razy. Ponadto jest autorem 2 monografii i współautorem 2 kolejnych oraz trzech patentów.

Współpracuje z zespołami naukowców z Hiszpanii, Niemiec, Szwajcarii, Czech i Ukrainy, czego owocem są wizyty naukowe i wspólne publikacje. Uniwersytet Stanforda od dwu lat zalicza go do prestiżowego grona TOP 2% najbardziej znaczących naukowców na świecie. Jest redaktorem naczelnym multidyscyplinarnego periodyku „*Scientiae Radices*”, członkiem rad redakcyjnych periodyków naukowych, jak: „*Chemistry of Heterocyclic Compounds*”, „*Symmetry*”, „*Chemistry and Chemical Technology*”, „*Current Chemistry Letters*”, „*Organics*”, a także wykonuje recenzje dla redakcji kilkudziesięciu czasopism naukowych, w tym tak prestiżowych, jak np.: „*Journal of the American Chemical Society*”, „*Journal of Cleaner Production*”, „*Organic and Biomolecular Chemistry*”.

Wyniki swoich badań przedstawiał w formie ponad 120 prezentacji ustnych i posterowych podczas konferencji naukowych w kraju i za granicą. Był zaangażowany w ocenę projektów dla Narodowego Centrum Nauki oraz Narodowego Centrum Badań i Rozwoju.

Jako nauczyciel akademicki prowadzi zajęcia dla słuchaczy kierunków technologia chemiczna (przedmioty ogólne i w ramach specjalności lekka technologia organiczna — przedmioty specjalnościowe) oraz inżynieria chemiczna i procesowa (przedmioty ogólne). Był promotorem 14 prac magisterskich oraz 9 prac inżynierskich. Wielokrotnie powierzano mu opiekę nad indywidualnym procesem kształcenia wybitnie uzdolnionych studentów na kierunku inżynieria chemiczna i procesowa oraz technologia chemiczna. Był promotorem 6 prac doktorskich (4 zostały obronione, 3 uzyskały wyróżnienie) i recenzentem 7 prac doktorskich. Pięciokrotnie zasiadał w komisjach habilitacyjnych w roli recenzenta lub sekretarza.

Na Politechnice Krakowskiej pełni wiele funkcji, m.in. przewodniczącego wydziałowych komisji — rekrutacyjnej na studia III stopnia i stypendialnej (od 2018 r.). Był członkiem Senackiej Komisji Gospodarki, Budżetu i Finansów (2016–2019), Komisji Doktorskiej „*Chemia*” na WliTCh PK (2014–2019), Wydziałowej Komisji Rekrutacyjnej (2004–2006). W Kolegium Redakcyjnym Wydawnictw Naukowych PK pełni obowiązki redaktora serii „*Inżynieria i Technologia Chemiczna*” (od 2020 r.) i serii „*Chemia*” (2017–2020 oraz 2020–2023).

Jest członkiem zarządu małopolskiego oddziału Polskiego Towarzystwa Chemicznego oraz wiceprezesem Radomskiego Towarzystwa Naukowego.

Aktywnie włącza się w organizowanie przedsięwzięć ukierunkowanych na popularyzację nauki, zarówno wśród uczniów szkół podstawowych na terenie Małopolski (wycieczki edukacyjne, połączone z prezentacją pracowni badawczych oraz pokazami chemicznymi), także młodzieży szkół średnich (opieka nad stażystami i praktykantami na WliTCh) oraz nauczycieli (np. warsztaty „*Problemy edukacyjne w chemii organicznej*”, „*Tajemnice mikroświata*” w ramach „*Spotkań z Nauką*”

Doktor habilitowany

Aneta Spórna-Kucab

Jest pracownikiem naukowo-dydaktycznym na Wydziale Inżynierii i Technologii Chemicznej Politechniki Krakowskiej.

Urodziła się 23 maja 1984 r. w Krakowie i jest absolwentką Liceum Ogólnokształcącego Sióstr Urszulanek w Rybniku. W 2008 r. uzyskała dyplom ukończenia studiów magisterskich na Wydziale Inżynierii i Technologii Chemicznej Politechniki Krakowskiej (specjalność: proekologiczne technologie nieorganiczne).

W latach 2008–2013 kontynuowała karierę naukową i podjęła studia doktoranckie na macierzystym wydziale. Zakończyła je obroną pracy doktorskiej pt. „Badania chromatograficznego rozdzielania betaniny oraz jej pochodnych” w 2013 r. Promotorami jej doktoratu byli dr hab. Tadeusz Michałowski oraz dr hab. inż. Sławomir Wybraniec. Stopień naukowy doktora habilitowanego w dziedzinie nauk inżynieryjno-technicznych, w dyscyplinie inżynieria chemiczna uzyskała na podstawie decyzji Rady Naukowej Wydziału Inżynierii i Technologii Chemicznej PK 22 lutego 2023 r. Osiągnięciem naukowym, stanowiącym podstawę postępowania habilitacyjnego,

był monograficzny cykl publikacji naukowych pod wspólnym tytułem „Przeciwprądowa chromatografia cieczowa w analizie nowych i aktywnych biologicznie związków betacyjanowych”.

Pracę na Wydziale Inżynierii i Technologii Chemicznej Politechniki Krakowskiej rozpoczęła w 2013 r. — na stanowisku asystenta naukowo-dydaktycznego, obecnie jest adiunktem w Katedrze Technologii Chemicznej i Analityki Środowiskowej.

W badaniach koncentruje się na odkrywaniu potencjału związków naturalnych, zwłaszcza ich właściwości przeciwnowotworowych, przeciwwirusowych i przeciwbakteryjnych. Współpracuje z krajowymi ośrodkami naukowymi, jak na przykład Uniwersytet Medyczny w Lublinie (Zakład Chemii Produktów Pochodzenia Naturalnego; Katedra i Zakład Mikrobiologii Farmaceutycznej) czy Instytut Uprawy, Nawożenia i Gleboznawstwa — IUNG w Puławach, oraz międzynarodowymi instytucjami — Instytutem Bioinżynierii na Uniwersytecie Brunela w Londynie (Wielka Brytania) i Instytutem Chemii Żywności na Uniwersytecie Technicznym w Brunszwiku (Niemcy).

Jest współautorką wielu naukowych publikacji, których sumaryczny *Impact Factor* wynosi ponad 104 (aktualny indeks Hirscha — 12). W latach 2019–2020 pełniła funkcję kierownika projektu badawczego, realizowanego w ramach konkursu Narodowego Centrum Nauki „Miniatura 3”. Celem było wyizolowanie saponin o właściwościach prozdrowotnych za pomocą przeciwprądowej chromatografii cieczowej. W 2008 r. otrzymała jednorazowo stypendium InnoGrant. Dodatkowo była zaangażowana w projekt „Doctus — Małopolski Fundusz Stypendialny dla Doktorantów”, w ramach którego realizowała badania do pracy doktorskiej. Jako wykonawca brała udział w wielu projektach badaw-

czych i prezentowała wyniki swoich badań na konferencjach krajowych i międzynarodowych, m.in. w Chinach, Wielkiej Brytanii, Francji oraz w Stanach Zjednoczonych.

Jako uczestniczka projektu „Politechnika XXI wieku. Program rozwojowy Politechniki Krakowskiej — najwyższej jakości dydaktyka dla przyszłych polskich inżynierów” dwukrotnie korzystała ze staży badawczych (z zakresu przeciwprądowej chromatografii cieczowej) — na Uniwersytecie Brunela w Londynie oraz na Uniwersytecie Technicznym w Brunszwiku. Dodatkowo uczestniczyła w różnych kursach i szkoleniach w kraju i za granicą, m.in. na Uniwersytecie im. Claude’a Bernarda w Lyonie, we Francji.

Działalność naukową łączy z pracą dydaktyczną, organizacyjną oraz aktywnie uczestniczy w promocji nauki. Jako nauczyciel akademicki prowadzi wykłady, zajęcia laboratoryjne oraz seminaria. Była promotorem pomocniczym 2 prac doktorskich i promotorem 35 prac studentów — magisterskich i inżynierskich. Obecnie pełni funkcję promotora pracy doktorskiej. Ponadto aktywnie uczestniczy w pracach Koła Naukowego Chromatografii Związków Naturalnych oraz Koła Naukowego Analityki Żywności i Środowiska. Studenci, którzy byli pod jej opieką, zdobywają nagrody oraz są współautorami publikacji naukowych. Włącza się w promocję WliTCh i PK, biorąc udział w pokazach chemicznych podczas Małopolskiej Nocy Naukowców.

W 2013 r. otrzymała Nagrodę Rektora Politechniki Krakowskiej dla najmłodszego wypromowanego doktora. Ponadto była nagradzana za prezentacje wyników prac naukowo-badawczych na konferencjach krajowych i międzynarodowych.

Uprawia sport, lubi bieganie i jazdę na rowerze. Interesuje się ogrodnictwem. Docenia podróże, dobrą kuchnię oraz literaturę faktu. ●

Dokończenie ze s. 14

prowadzonych przez Radomskie Towarzystwo Naukowe oraz Stowarzyszenie „Kocham Radom”). Angażuje się w imprezy promujące Wydział, jak: „Dni otwarte”, „Noc Naukowców”, „Dzień Chemika”. Uczestniczy w działaniach WliTCh PK w mediach społecznościowych, w przygotowywaniu Sesji Studenckich Kół Naukowych.

Opiekuje się studenckim ruchem naukowym na WliTCh PK.

Za osiągnięcia naukowe nagradzany przez ministra edukacji narodowej i sportu (2005 r.) oraz rektora PK (nagrody indywidualne w latach 2014 i 2015 oraz zespołowe w latach 2007 i 2012). Był członkiem zespołu nagrodzonego w 2020 r. przez rektora

PK za uruchomienie Szkoły Doktorskiej PK. W 2019 r. otrzymał Honorową Odznakę PK.

Jest żonaty, ma dwie córki. Interesuje się geografią historyczną polski, urbanistyką i architekturą oraz praktycznymi aspektami wykorzystania broni pancerniej. Do ulubionych zalicza muzykę niemieckiego nurtu *power metal*. ●

Doktorzy

Wydział Architektury

dr inż. arch. Ewelina Panasiuk (A-2) — „Hol i jego formy jako element sieci przestrzeni publicznej”; promotor: dr hab. inż. arch. Piotr Burak-Gajewski, prof. PK; recenzenci: prof. dr hab. inż. arch. Artur Jasiński (KAAFM); prof. dr hab. inż. arch. Marek Pabich (PŁ); 5 VII 2023 r.

dr inż. arch. Grzegorz Twardowski (A-6) — „Rytm jako element kreacji formy architektonicznej. Klasyczne i współczesne piękno w architekturze”; promotor: prof. dr hab. inż. arch. Tomasz Kozłowski; recenzenci: prof. dr hab. inż. arch. Jan Słyk (PW); prof. dr hab. inż. arch. Marek Pabich (PŁ); 5 VII 2023 r.

Wydział Informatyki i Telekomunikacji

dr inż. Wojciech Książek (F-1) — „Przewidywanie przeżywalności pacjentów chorych na nowotwór wątrobowokomórkowy z wykorzystaniem metod uczenia maszynowego”; promotor: dr hab. inż. Paweł Pławiak, prof. PK i IITIS PAN; recenzenci: dr hab. inż. Paweł Oświęcimka, prof. IFJ PAN (IFJ PAN w Krakowie), dr hab. n. med. inż. Kamil Jonak, prof. PL (PL), prof. dr hab. inż. Krzysztof Fajarewicz (PŚI); 25 IX 2023 r. Praca wyróżniona.

Wydział Inżynierii i Technologii Chemicznej

dr inż. Przemysław Zaręba (C-1) — „Synteza, właściwości oraz analiza konformacyjna nowych N-heksyloarylopiperazyn jako ligandów receptorów aminergiczyńskich”; promotor: dr hab. inż. Izabela Czekaj, prof. PK; promotor pomocniczy: dr inż. Jolanta Jaśkowska; recenzenci: prof. dr hab. inż. Jadwiga Handzlik (UJ); dr hab. inż. Paweł Horegląd (PW); 18 I 2023 r. Praca wyróżniona.

Wydział Inżynierii Lądowej

dr inż. Marta Dudek (L-2) — „Samozaleczanie rys w tworzywach cementowych za pomocą makrorurek z wypełnieniem żywicznym”; promotor: dr hab. inż. Teresa Stryszewska, prof. PK; recenzenci: prof. dr hab. inż. Paweł Łukowski (PW), dr hab. inż. Łukasz Sadowski, prof. PWR (PWR), dr hab. inż. Łukasz Kotwica, prof. AGH (AGH); 15 II 2023 r.

dr inż. Iga Rewers (L-1) — „Zarysowanie żelbetonowych belek zginanych zbrojonych stalą wysokiej wytrzymałości SAS 670/800”; promotor: prof. dr hab. inż. Andrzej Winnicki; recenzenci: prof. dr hab. inż. Anna Halicka (PL), prof. dr hab. inż. Andrzej Ubysz (PWR); 15 II 2023 r.

dr inż. Mateusz Sitarz (L-2) — „Kształtowanie podstawowych właściwości zapraw geopolimerowych z krzemionkowych popiołów lotnych”; promotor: dr hab. inż. Izabela Hager, prof. PK; promotor pomocniczy: dr hab. inż. Tomasz Zdeb, prof. PK; recenzenci: prof. dr hab. inż. Andrzej Garbacz (PW), prof. dr hab. inż. Maria Kaszyńska (ZUT w Szczecinie); 15 II 2023 r.

dr inż. Marzena Mucha (L-10) — „Influence of rate-dependence on unstable material response in large strain thermo-plasticity” („Wpływ prędkości procesu na niestabilne zachowanie materiału w termoplastyczności przy dużych odkształceniach”); promotor: prof. dr hab. inż. Jerzy Pamin; recenzenci: dr hab. inż. Ireneusz Marzec, prof. PG (PG), dr hab. inż. Tomasz Jankowiak, prof. PP (PP); 15 III 2023 r.

dr inż. Krystian Brasse (L-12) — „Właściwości gruntobetonów ze zbrojeniem rozproszonym”; promotor: dr hab. inż. Tomasz Tracz, prof. PK; promotor pomocniczy: dr hab. inż. Tomasz Zdeb, prof. PK; recenzenci: prof. dr hab. inż. Piotr Woycichowski (PW); dr hab. inż. Daria Józwiak-Niedźwiedzka, prof. IPPT PAN (Instytut Podstawowych Problemów Techniki PAN), dr hab. inż. Tomasz Ponikiewski, prof. PŚI (PŚI); 21 VI 2023 r. Praca wyróżniona.

dr inż. Mateusz Dryzek (L-10) — „Multiscale finite element modeling of mechanical properties of selected advanced materials” („Modelowanie właściwości mechanicznych wybranych zaawansowanych materiałów za pomocą wieloskalowych elementów skończonych”); promotor: prof. dr hab. inż. Witold Cecot; recenzenci: prof. dr hab. inż. Łukasz Madej (AGH); prof. dr hab. inż. Jerzy Rojek (IPPT PAN); 21 VI 2023 r.

dr inż. Justyna Morman-Wątor (L-9) — „Ocena możliwości zastosowania odpadów wydobywczych z kopalń GZW do budowy obwałowań przeciwpowodziowych, pełniących funkcję nasypów drogowych”;

promotor: prof. dr hab. inż. Elżbieta Pilecka; recenzenci: prof. dr hab. inż. Alicja Uliasz-Bocheńczyk (AGH); dr hab. inż. Andrzej Gruchot (UR w Krakowie); 21 VI 2023 r.

dr inż. Rafał Walczak (L-1) — „Nośność na ścinanie betonowych belek podsuwnicowych w przedłużonym okresie trwałości w warunkach niepewności zakotwienia kabli”; promotor: dr hab. inż. Wit Derkowski, prof. PK; recenzenci: prof. dr hab. inż. Jacek Hulimka (PŚI), dr hab. inż. Marta Słowik, prof. PL (PL); 21 VI 2023 r. Praca wyróżniona.

dr inż. Arkadiusz Drabicki (L-6) — „Modelling the impact of real-time crowding information in urban public transport networks” („Modelowanie oddziaływania informacji w czasie rzeczywistym o napełnieniu pasażerskim w sieciach miejskiego transportu zbiorowego”); promotor: prof. dr hab. inż. Andrzej Szarata, promotor pomocniczy: dr hab. inż. Rafał Kucharski, prof. UJ; recenzenci: dr hab. inż. Renata Żochowska, prof. PŚ (PŚ), dr hab. inż. Konrad Lewczuk, prof. PW (PW); 11 X 2023 r. Praca wyróżniona.

dr inż. Patrycja Karcińska (L-7) — „Model planowania zatrudnienia i tworzenia harmonogramów postępu robót w wykonawstwie budowlanym”; promotor: prof. dr hab. inż. Edyta Plebankiewicz, promotor pomocniczy: dr hab. inż. Agnieszka Leśniak, prof. PK; recenzenci: dr hab. inż. Nabi Ibadov, prof. PW (PW), dr hab. inż. Jarosław Konior, prof. PWR (PWR); 11 X 2023 r.

dr inż. Bartłomiej Sroka (L-7) — „Metoda priorytetowego harmonogramowania wieloobiektowych przedsięwzięć budowlanych”; promotor: prof. dr hab. inż. Elżbieta Radziszewska-Zielina; recenzenci: prof. dr hab. inż. Zdzisław Hejducki (PWR), dr hab. inż. Roman Marcinkowski, prof. PW (PW Filia w Płocku); 11 X 2023 r. Praca wyróżniona.

Wydział Mechaniczny

dr inż. Ksenia Latosińska (M06) — „Fizyczne i technologiczne aspekty toczenia wybranego materiału spiekane go na osnowie niklu”; promotor: prof. dr hab. inż. Wojciech Zębała; promotor pomocniczy: dr inż. Grzegorz Struzikiewicz; recenzenci: prof. dr hab. inż. Stanisława Legutko (PP), dr hab. inż. Witold Habrat, prof. PRz (PRz); 12 VII 2023 r.

WSPOMNIENIA

Jacek Przędzik

Był postacią znaną na Politechnice Krakowskiej. Na uczelni przepracował pięćdziesiąt lat, a prawie przez trzydzieści powierzano Mu funkcję społecznego inspektora pracy.

Urodził się 2 listopada 1949 r. w Krakowie jako syn Tadeusza i Ireny z domu Kopińskiej. W Krakowie ukończył Szkołę Podstawową nr 2 oraz Technikum Mechaniczne im. Szczepana Humberta. Egzamin dojrzałości złożył w 1968 r., uzyskując tytuł technika mechanika w zakresie specjalności budowa maszyn. Po maturze pracował jako stażysta w Wytwórni Sprzętu Komunikacyjnego w Krakowie (1968–1969).

Do pracy w Zakładach Doświadczalnych Politechniki Krakowskiej został przyjęty 15 grudnia 1969 r. i zatrudniony na stanowisku starszego technika mechanika w Katedrze Techniki Ciepłej Wydziału Mechanicznego PK. Od 1970 r. — w związku ze zmianą struktury organizacyjnej uczelni: zniesieniem katedr i wprowadzeniem instytutów — został przeniesiony do Instytutu Aparatury Przemysłowej i Energetyki PK (M-5). Jako etatowy pracownik instytutu zajmował się m.in. projektowaniem i tworzeniem stanowisk dydaktycznych w Laboratorium Maszyn i Urządzeń Energetyczno-Ciepłych; realizacją planowych prac naukowo-badawczych; przygotowaniem pomocy dydaktycznych.

W 1975 r. ukończył studia na Wydziale Mechanicznym PK w zakresie mechaniki, specjalność: aparatura i urządzenia przemysłu chemicznego, uzyskując tytuł inżyniera mechanika. Studia uzupełniające magisterskie rozpoczął w roku akademickim 1992/1993 na Wydziale Mechanicznym PK, na kierunku mechanika i budowa maszyn.

W 1981 r. awansował na specjalistę, następnie — starszego specjalistę (2006 r.). W 2009 r. zasilili kadrę nowo utworzonej katedry Wydziału Mechanicznego — Katedry Maszyn i Urządzeń Energetycznych (M-9). W 2017 r. przeszedł na emeryturę, ale z PK był związany do kwietnia 2020 r. 1 maja 2019 r. jego dotychczasowe miejsce pracy przemianowano na Katedrę Energetyki (M-09), a od 1 października tego roku katedra zaczęła działać w strukturze Wydziału Inżynierii Środowiska i Energetyki PK.

Na Politechnice Krakowskiej Jacek Przędzik dał się poznać jako osoba zaangażowana w sprawy pracowników i uczelni. Ze względu na swoją postawę, wiedzę oraz doświadczenie był wielokrotnie wybierany na społecznego inspektora pracy (1992–2020). Sprawował funkcję zastępcy przewodniczącego Rektorskiej Komisji ds. Bezpieczeństwa i Higieny Pracy (1997–2020), pełnomocnika rektora ds. ochrony pracy i przeciwdziałania uzależnieniom (2007–2020). Był członkiem Uczelnianej Komisji ds. Przeglądów Technicznych Obiektów PK (2006–2020).

Został wyróżniony Honorową Odznaką PK (2000 r.); odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi (2002 r.). Zmarł 29 września 2023 r.

(kt)

Jacka poznałem w 1978 r. — wtedy zacząłem pracować na Politechnice Krakowskiej. Nasze kontakty zacieśniły się w latach dziewięćdziesiątych. W tym czasie Instytut M-5 został przeniesiony z ulicy Warszawskiej do Czyżyn, na teren kampusu PK. Kierownictwo katedry postanowiło, że będziemy pracować razem, w jednym pokoju. I było tak przez piętnaście lat, aż do momentu, kiedy przeszedłem do pracy w Biurze ds. Osób Niepełnosprawnych PK. Przestaliśmy widywać się codziennie, ale nadal utrzymywaliśmy kontakt, co w takich sytuacjach nie zawsze jest oczywiste.

Jacek to człowiek, na którym można było polegać, zawsze gotowy do wspierania innych. W moim przypadku było to bardzo ważne, bo jestem osobą o znacznym stopniu niepełnosprawności. Angażował się bez reszty w to, co robił — jako pracownik, senator — członek senatu PK czy społeczny inspektor pracy. Pełniąc takie funkcje, musiał na bieżąco poznawać obowiązujące procedury i przepisy. Pamiętam, że nie można mu było wtedy przeszkadzać, nie było mowy o pogaduszkach. A mieliśmy wspólny temat do rozmów — obaj byliśmy absolwentami Technikum Mechanicznego, mieszczącego się przy alei Mickiewicza. Byliśmy dumni z renowy tej szkoły, jej wysokiego poziomu nauczania. Dyrektorem był wtedy Kazimierz Majer, który później został teściem Jacka.

Mój kolega zawsze dużo się uczył, jego wiedza w wielu dziedzinach była imponująca i, co najważniejsze, umiał ją wykorzystać dla dobra innych. Jego solidność i zaangażowanie we wszystko, co robił, nie ograniczało się tylko do pracy na terenie uczelni — Jacek był przez kilka kadencji radnym I dzielnicy, a przez pewien czas pełnił funkcję jej przewodniczącego. Udało Mu się np. przeforsować pomysł przywrócenia na ulicy Szewskiej w Krakowie dawnego toru tramwajowego, który prowadził do Rynku. Dla niego był to znak historii miasta.

Pracował dla ludzi, wspierał, pomagał — ja sam mam mu wiele do zawdzięczenia. Przede wszystkim zaoferował mi codzienną pomoc w wielu czynnościach; pomoc, która przy mojej dysfunkcji wzroku była dla mnie ogromnym ułatwieniem życia; i wsparcie w trudnych momentach, a nawet to, że przez jego usilne i, nie ukrywam, męczące namowy wreszcie udało mi się rzucić palenie.

Informacja, że odszedł, była dla mnie szokiem, ale wiem, że zawsze będę pamiętał jego takt, kulturę osobistą, dowcip — po prostu klasę.

Jan Ortyl

PS Jeden z kolegów opowiadał, że gdy Jacek grał w siatkówkę, to zawsze zależało mu na wyniku, szczególnie wtedy gdy w przeciwnej drużynie grał jakiś profesor lub co najmniej doktor.

Maciej Moszew

Należał do tych wychowanków Politechniki Krakowskiej, którzy uznanie zyskali poza zawodem zdobytym w trakcie studiów. Zmarły 27 lipca 2023 r. w wieku 83 lat Maciej Moszew, absolwent Wydziału Architektury PK, stał się bowiem jednym z najwybitniejszych krakowskich twórców szopek.

Przyszedł na świat w pierwszych miesiącach okupacji niemieckiej, 10 stycznia 1940 r. — w czasie, gdy jego ojciec, wybitny chemik Jan Moszew, przebywał w obozie koncentracyjnym Sachsenhausen (po aresztowaniu w niesławnej Sonderaktion Krakau). Ojciec szczęśliwie przeżył pobyt w Sachsenhausen, później też w Dachau. Po wojnie, widząc zamiłowanie syna do majsterkowania, polecił mu podjąć studia

na Wydziale Mechanicznym PK. Samemu Maciejowi Moszewowi ten kierunek jednak nie odpowiadał. Przeniósł się — najpierw na Wydział Budownictwa Lądowego, a w końcu na Wydział Architektury. Tu w 1969 r. obronił pracę magisterską.

Zamiłowanie do szopek Maciej Moszew zawdzięczał ojcu, który co roku na Boże Narodzenie przygotowywał pod choinkę niewielką szopkę według tradycyjnych krakowskich wzorów. Syn zaraził się ojcowską pasją. Od 1961 r. zaczął uczestniczyć w konkursach organizowanych przez Muzeum Historyczne Miasta Krakowa i w 1967 r. zdobył I nagrodę. Tak zaczęło się długie, trwające ponad pół wieku pasmo sukcesów.

Szopki Macieja Moszewa w krakowskich konkursach były nagradzane rok po roku. Samych pierwszych nagród zdobył prawie czterdzieści, a jego dzieła stały się znane też poza granicami kraju. W 1990 r. w Paryżu zbudował największą w historii krakowską szopkę na oddanej mu do dyspozycji scenie o wymiarach 15 metrów na 4 metry. Szopkę tę następnie pokazano w innych miastach Europy i w Betlejem.

Wiele szopek Macieja Moszewa trafiło do muzeów i zbiorów prywatnych w kraju i za granicą.

Zawodowo pracował w różnych biurach projektowych, a także był związany z Teatrem „Grotteska” i Starym Teatrem w Krakowie, kierował pracownią plastyczną. Był członkiem zespołu architektów, którzy zaprojektowali siedzibę parlamentu w Abudży, nowej stolicy Nigerii.

W 2017 r. Maciej Moszew został odznaczony przez ministra kultury i dziedzictwa narodowego Odznaką Honorową „Zasłużony dla Kultury Polskiej”, a w 2022 r. otrzymał odznakę „Honoris Gratia” za zasługi dla Miasta Krakowa. W 2018 r. Politechnika Krakowska uhonorowała Macieja Moszewa wpisem do Złotej Księgi Wychowanków PK. ●

Krzysztof de Summer-Brason

Pracował w Katedrze Inżynierii i Automatykacji Produkcji PK (wcześniej Instytut Technologii Maszyn i Automatykacji Produkcji) na Wydziale Mechanicznym PK.

Urodził się 11 czerwca 1937 r. we Lwowie. Rodzina przeprowadziła się do Przeworska w 1938 r., następnie w 1948 r. — do Dąbrowy Tarnowskiej, gdzie ukończył szkołę podstawową. Egzamin dojrzałości złożył w III LO TPD w Tarnowie w 1954 r. Po maturze pracował w Hucie im. Lenina w Krakowie, a w październiku 1955 r. rozpoczął studia na Wydziale Mechanicznym PK. Dyplom

magistra inżyniera mechanika (specjalność: technologia maszyn) uzyskał w 1961 r. Pracę w Katedrze Obróbki Metali na PK podjął 10 stycznia 1962 r.

Pracował na PK początkowo w grupie pracowników inżynierjno-technicznych, później jako: asystent, starszy asystent, wykładowca i starszy wykładowca oraz starszy specjalista naukowo-techniczny. Pełnił funkcję seniora II etapu budowy WM PK w Czyżynach. Do grudnia 1983 r. pierwszy sekretarz KU PZPR PK. Na PK był zatrudniony do 30 września 2002 r.

Na emeryturze utrzymywał kontakt z uczelnią, pojawiał się systematycznie w kancelarii Uczelni i prosił o pozostawienie dla niego i kolegów czterech egzemplarzy „Naszej Politechniki”.

Zmarł 14 kwietnia 2023 r. Jest pochowany na cmentarzu Rakowickim w Krakowie.

(R.)

Na podstawie: Akta osobowe, sygn. 502/55, Archiwum PK.

Politechnika Krakowska i Ministerstwo Infrastruktury podpisały list intencyjny

Wsparcie dla zrównoważonej mobilności miejskiej

Politechnika Krakowska jest jednym z najmocniejszych w Polsce ośrodków eksperckich w obszarze transportu. Wyrazem uznania dla rangi uczelni w tym zakresie jest list intencyjny, który 11 października podpisany został przez ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka i rektora PK prof. Andrzeja Szarotę. Uroczystość sygnowania dokumentu odbyła się w Sali Senackiej PK.

W 2021 r. nasza uczelnia powołała unikatową w swojej formule Szkołę Transportu Politechniki Krakowskiej, która łączy wiedzę i kompetencje specjalistów oraz ofertę kształcenia w ramach kilku kierunków i specjalności związanych z transportem. Teraz szkoła będzie partnerem Centrum Kompetencji ds. Planów Zrównoważonej Mobilności Miejskiej; centrum, które funkcjonuje w Ministerstwie Infrastruktury. Podpisany list przewiduje współpracę w zakresie promowania koncepcji planów zrównoważonej mobilności miejskiej.

Plan Zrównoważonej Mobilności Miejskiej (ang. *Sustainable Urban Mobility Plan*, SUMP) to ważny element w strategiach rozwoju miast. Choć na razie dla samorządów nie był to dokument obligatoryjny, wiele z nich zdecydowało się już na opracowanie takich planów. Kwestia ich tworzenia i promowania została zawarta w zapisach strategicznych, m.in. „Strategii zrównoważonego rozwoju transportu do roku 2030” oraz w „Krajowym planie odbudowy i zwiększenia odporności”. Komisja Europejska w umowie partnerstwa na lata 2021–2027 również stawia miastom i ich obszarom funkcjonalnym wymogi związane z SUMP w aplikowaniu o środki unijne na miejskie inwestycje transportowe.

Intencją podpisanego na Politechnice Krakowskiej listu o współpracy jest wsparcie samorządów w procesie opracowywania planów zrównoważonej mobilności miejskiej — promocja koncepcji SUMP, zwiększanie świadomości społecznej na temat ich wagi, a także wzmocnienie kompetencji i budowanie zdolności organów na szczeblu lokalnym, regionalnym i krajowym do opracowywania i wdrażania środków oraz strategii w zakresie mobilności miejskiej. Współpraca PK i Ministerstwa Infrastruktury ma też zapewnić spójność

działań administracji publicznej oraz środowiska naukowego w zakresie rozwoju zrównoważonej mobilności miejskiej. — *Politechnika Krakowska to jeden z najmocniejszych w Polsce ośrodków eksperckich w obszarze transportu, zwłaszcza drogowego, szynowego i miejskiego. Nasi specjaliści współpracują z Ministerstwem Infrastruktury przy różnych projektach transportowych. Teraz wzmacniamy naszą współpracę i wnosimy ją na wyższy organizacyjny poziom* — mówił rektor PK prof. Andrzej Szarota.

— *Na współpracy skorzystają studenci Politechniki Krakowskiej, gdyż będą mogli odbywać praktyki i staże nie tylko w Ministerstwie Infrastruktury, ale też w innych jednostkach z nim związanych: Centrum Unijnych Projektów Transportowych, Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad, Instytucji Transportu Samochodowego, spółkach PKP PLK. Prowadzone przez państwo polskie wielkie inwestycje drogowe i kolejowe będą dla studentów znakomitą poligonem doświadczalnym, na którym poznają najnowocześniejsze technologie projektowe i wykonawcze* — podkreślał w Krakowie Andrzej Adamczyk, minister infrastruktury.

Resort liczy też na wsparcie ze strony kadry naukowej Politechniki Krakowskiej. — *Wiedza i kompetencje ekspertów Politechniki pozwolą nam w sposób jeszcze bardziej zaawansowany przygotowywać i realizować projekty dotyczące zarówno mobilności miejskiej, jak i innych obszarów transportowych, co służyć będzie naszemu nadrzędemu celowi — zapewnieniu bezpieczeństwa w ruchu drogowym i kolejowym* — zaznaczał minister Adamczyk.

Wspomniana Szkoła Transportu PK to nowoczesna, unikatowa w Polsce inicjatywa Wydziału Mechanicznego i Wydziału Inżynierii Lądowej. Tworzą ją: Katedra Pojazdów Szynowych i Transportu, Katedra Pojazdów Samochodowych (obie z WM),

Moment podpisania listu intencyjnego przez ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka i rektora PK Andrzeja Szarotę. Fot.: Jan Zych

Katedra Systemów Transportowych oraz Katedra Dróg, Kolei i Inżynierii Ruchu (obie z WIL). Szkoła Transportu obejmuje studentów trzech kierunków (transport na WIL, środki transportu i logistyka oraz pojazdy samochodowe na WM) oraz kilkunastu specjalności na I i II stopniu studiów (m.in. transport miejski, transport kolejowy, inżynieria pojazdów szynowych, budowa i badania pojazdów samochodowych, diagnostyka i eksploatacja pojazdów samochodowych, automatyzacja logistycznych systemów transportowych, bezpieczeństwo i eksploatacja środków transportu, logistyka i spedycja).

W uroczystym podpisaniu listu intencyjnego uczestniczyła Maria Perkuszevska — pełnomocnik ministra infrastruktury ds. planów zrównoważonej mobilności miejskiej. Obecni byli politechniczni eksperci: dr hab. inż. Lucyna Domała, prof. PK, dziekan Wydziału Inżynierii Lądowej PK, prof. Marek Brzeżański, kierownik Katedry Pojazdów Samochodowych WM PK, dr hab. inż. Maciej Szkoda, prof. PK, kierownik Katedry Pojazdów Szynowych i Transportu WM PK, dr inż. Mariusz Dudek, kierownik Katedry Systemów Transportowych WIL PK, dr inż. Aleksandra Ciastoń-Ciulkin, zastępca kierownika Katedry Systemów Transportowych WIL PK, dr inż. Maciej Michnej, zastępca kierownika Katedry Pojazdów Szynowych i Transportu WM PK.

(mas)

Współpraca z Tianjin Chengjian University na nowym poziomie

Wizytę na Politechnice Krakowskiej złożyli przedstawiciele Tianjin Chengjian University w Chinach. 6 października spotkali się z gronem reprezentującym władze PK w celu podsumowania dotychczasowej współpracy w ramach Międzynarodowej Szkoły Inżynierskiej (MSI). Powołano ją w 2021 r. z udziałem Politechniki Białostockiej. Szkoła pozwala chińskim studentom, którzy kształcą się częściowo w Polsce, uzyskiwać podwójny dyplom.

Podczas wizyty rozmawiano o dotychczasowej współpracy między uczelniami i o jej perspektywach. Rektorzy prof. Andrzej Szarata i prof. Haili Bai podpisali list intencyjny w celu rozszerzenia zakresu działalności MSI. Zawarta też została umowa dwustronna dotycząca wymiany studentów i nauczycieli akademickich, rozszerzającą i uszczegóławiającą zapisy dokumentu, który obowiązywał od 2014 r.

— *W bieżącym roku akademickim pierwsza grupa studentów chińsko-polskiej Międzynarodowej Szkoły Inżynierskiej uzyska podwójny dyplom Tianjin Chengjian University i Politechniki Krakowskiej. Stanie się to w 2024 r. i będzie okazją do świętowania, a także zauważalnym efektem naszej współpracy* — powiedział rektor PK.

W podobnym duchu wypowiedział się też rektor TCU.

W skład delegacji TCU wchodził: dziekan Międzynarodowej Szkoły Inżynierskiej prof. Lingxiang Huang i dyrektor Biura Współpracy Międzynarodowej TCU prof. Li Wang. W spotkaniu z chińskimi gośćmi uczestniczyli m.in.: prorektor ds. kształcenia i współpracy z zagranicą dr hab. inż. Jerzy Zając, prof. PK, dziekan Wydziału Architektury dr hab. inż. Magdalena Kozień-Woźniak, prof. PK, dziekan Wydziału Inżynierii i Technologii Chemicznej dr hab. inż. Piotr Michorczyk, prof. PK, a także dyrektor Szkoły Doktorskiej PK dr hab. inż. Małgorzata Cimochowicz-Rybicka, prof. PK.

Przypomnijmy, że w lipcu br. delegacja PK z rektorem Andrzejem Szarata podczas pobytu w Chinach odwiedziła Tianjin Chengjian University. W trakcie tej wizyty omawiano kwestie rozszerzenia współpracy w ramach Międzynarodowej Szkoły Inżynierskiej o nowe

Rektorzy TCU i PK — Haili Bai i Andrzej Szarata — podpisali porozumienia, które rozszerzają zakres współpracy obu uczelni. Fot.: Jan Zych

discypliny, a także o nowe poziomy kształcenia. Podpisany obecnie list intencyjny jest efektem przeprowadzonych latem rozmów.

(bk)

Międzynarodowe Biennale Architektury w Krakowie z udziałem ekspertów PK

Pod hasłem „The city has to be recovered” odbyło się w Krakowie w dniach 13–14 października Międzynarodowe Biennale Archi-

tektury. Wśród wielu instytucji, które włączyły się w organizację wydarzenia, był Wydział Architektury Politechniki Krakow-

skiej. Ekspersi z Politechniki Krakowskiej zabierali też głos w toczących się w Centrum Kongresowym ICE debatach.

Stanisław M. Rybicki, dziekan Wydziału Inżynierii Środowiska i Energetyki PK (z prawej) w dyskusji z uczestnikami panelu „Odkrywanie rzek”. Fot.: Jan Zych

Już pierwszego dnia w panelu „Miejski Okrągły Stół” uczestniczyła dziekan Wydziału Architektury prof. Magdalena Kozień-Woźniak. Z kolei dziekan Wydziału Inżynierii Środowiska i Energetyki dr hab. inż. arch. Stanisław M. Rybicki, prof. PK wziął udział w panelu „Odkrywanie rzek”. Drugiego dnia rektor PK prof. Andrzej Szarata zabrał głos w dyskusji „Miasto odporne w procesie transformacji”.

W czasie trwania MBA Kraków 2023 uczestnicy mogli zobaczyć wystawę projektów i prac badawczych nauczycieli akademickich Wydziału Architektury Politechniki Krakowskiej z ostatniego dziesięciolecia. Pokazano również projekty studentów Wydziału Architektury PK.

(bk)

Politechnika Krakowska i Krakowski Holding Komunalny — partnerstwo w celu realizacji ambitnych zadań

Z pożytkiem dla Krakowa

Politechnika Krakowska i Krakowski Holding Komunalny będą współpracować w ramach przedsięwzięć związanych z potrzebami Krakowa. Umowę w tej sprawie 4 października podpisali: rektor PK prof. Andrzej Szarata oraz dziekan Wydziału Inżynierii Elektrycznej i Komputerowej PK dr hab. inż. Maciej Sułowicz, prof. PK, a ze strony KHK SA — prezes Zarządu Tadeusz Trzmiel oraz członek Zarządu ds. rozwoju Witold Śmiałek. W uroczystości podpisania umowy uczestniczył przewodniczący Rady Nadzorczej KHK prof. Tadeusz Tatała.

Główne obszary współpracy będą dotyczyły: projektów badawczo-rozwojowych w zakresie optymalizacji pracy Zakładu Termicznego Przekształcania Odpadów w Krakowie; tworzenia systemu danych do monitorowania i prognoz zużycia energii elektrycznej dla Krakowskiej Grupy Zakupowej; wspólnego występowania w konkursach grantowych o krajowe i zagraniczne projekty badawcze i badawczo-rozwojowe, staże i praktyki dla studentów, a także realizacji prac dyplomowych i doktorskich na tematy związane z działalnością krakowskich spółek komunalnych. Współpraca będzie też dotyczyć prowadzenia prac dyplomowych studentów I i II stopnia oraz doktorantów PK w zakresie tematycznym związanym z obszarami działania KHK SA oraz wspólnego występowania o projekty badawcze i badawczo-rozwojowe, finansowane przez instytucje krajowe i zagraniczne.

— Dla nas interesujące będą w tej współpracy przede wszystkim zagadnienia związane z samowystarczalnością energetyczną opartą na odnawialnych źródłach energii, ale nie tylko — mówi Tadeusz Trzmiel, prezes KHK SA. — Podejmujemy też dostosowawcze, adekwatne do zmian klimatu działania, które realizujemy przez inwestycje głównie w ramach Zakładu Termicznego Przekształcania Odpadów. W najbliższej perspektywie mamy w planach dwa szczególnie ważne dla nas projekty. Pierwszy dotyczy wychwytywania dwutlenku węgla i zagospodarowania go; współdziałamy w jego ramach z norweskimi partnerami, a na następnym etapie będziemy potrzebować specjalistycznego wsparcia ze strony naukowców Politechniki. Drugi temat

Uczestnicy podpisania umowy (od lewej): członek Zarządu KHK Witold Śmiałek, prezes Zarządu KHK Tadeusz Trzmiel, rektor PK Andrzej Szarata, dziekan Wydziału Inżynierii Elektrycznej i Komputerowej PK Maciej Sułowicz. Fot.: Jan Zych

to produkcja wodoru dla transportu publicznego w Krakowie, tu także liczymy na wsparcie Politechniki. Chcemy też pójść jeszcze dalej — myślimy o produkcji wodoru z elektrolizy wody i pozyskiwania w ramach tego procesu ozonu (wykorzystywanego następnie do ozonowania wody) oraz energii cieplnej, którą będziemy mogli spożytkować do ogrzewania naszych obiektów. Wszystko w ramach działań opartych na idei gospodarki obiegu zamkniętego. Jak widać, mamy ambitne plany, dla których takie partnerstwo, jak to z Politechniką Krakowską, jest niezwykle ważne.

Rektor Andrzej Szarata podkreśla, że obszary współpracy, które najbardziej interesują Krakowski Holding Komunalny, należą do najintensywniej obecnie rozwijanych badawczo na Politechnice Krakowskiej. — Nasze zespoły specjalistów z Wydziału Inżynierii i Technologii Chemicznej oraz Wydziału Inżynierii Środowiska i Energetyki zajmują się już m.in. badaniami nad wychwytywaniem dwutlenku węgla i przetwarzaniem go na metan. Z kolei na Wydziale Mechanicznym prowadzimy zaawansowane projekty badawcze dotyczące wykorzystania wodoru jako napędu do pojazdów. Wydział Inżynierii Elektrycznej i Komputerowej oferuje z kolei unikatowe kompetencje w takich tematach, jak: magazyny energii, odzyskiwanie energii

i automatyzacja procesów technologicznych — mówi rektor PK. Dodaje, że uczelnia przygotowuje się też do realizacji dużego międzywydziałowego projektu badawczego dotyczącego pozyskiwania energii z zielonych źródeł, optymalizacji procesów jej magazynowania i wykorzystania; projektu, który mógłby być dla KHK bardzo przydatny i atrakcyjny tematycznie.

(m)

Sprostowanie

W opublikowanym w poprzednim numerze „Naszej Politechniki” artykule „RODBUK — narzędzie promowania twórczości naukowej” (s. 26–28) w wydaniu papierowym jest błąd, zmieniający sens wypowiedzi. Pierwsze zdanie drugiego akapitu powinno brzmieć następująco: „RODBUK — to pierwsze w Polsce repozytorium ODB, które współtworzy sześć uczelni: Akademia Górniczo-Hutnicza im. Stanisława Staszica, Akademia Wychowania Fizycznego im. Bronisława Czecha w Krakowie, Politechnika Krakowska im. Tadeusza Kościuszki, Uniwersytet Ekonomiczny w Krakowie, Uniwersytet Jagielloński i Uniwersytet Pedagogiczny im. Komisji Edukacji Narodowej”.

Świętowano podwójny jubileusz — konferencji i prof. Włodzimierza Czyczyła

„DROGI KOLEJOWE” po raz dwudziesty

Ponad stu uczestników zgromadziła XX Konferencja Naukowo-Techniczna „DROGI KOLEJOWE”, zorganizowana przez Politechnikę Krakowską oraz krakowski oddział Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Komunikacji RP w dniach 18 i 19 października. Wydarzenie zasługuje na uwagę co najmniej z dwóch powodów: odbywa się od 1981 r. (co dwa lata) i skupia wybitnych specjalistów z branży, naukowców i praktyków. Dwudziesta konferencja stała się powodem do świętowania, ale i przedstawienia dokonania, którymi może się poszczycić środowisko inżynierów, specjalistów w zakresie infrastruktury drogowej i kolejowej.

Konferencję zainaugurował prof. Włodzimierz Czyczyła z Katedry Dróg, Kolei i Inżynierii Ruchu Politechniki Krakowskiej, przewodniczący komitetu naukowego. Witając gości i przedstawicieli jednostek branżowych, wyraził szczególną radość z obecności ośrodków naukowych, prowadzących badania w tej dziedzinie, jak politechniki: Gdańska, Wrocławska, Warszawska, Poznańska, także Akademia Górniczo-Hutnicza. Dziękował za patronat ministerstwu infrastruktury,

władzom województwa małopolskiego, Urzędowi Transportu Kolejowego, Instytutowi Kolejnictwa, Państwowej Komisji Badania Wypadków Kolejowych, PKP Polskim Liniom Kolejowym SA i Małopolskiej Okręgowej Izbie Inżynierów Budownictwa.

Głos zabrał również dr hab. Paweł Koziół, prof. PK przewodniczący komitetu organizacyjnego. W imieniu Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Komunikacji RP Oddział w Krakowie przemówiła prezes Józefa Majerczak, która przypomniała, iż konferencje z tego cyklu zawsze należały do wydarzeń *par excellence* naukowych, stanowiąc źródło wiedzy z pierwszej ręki, a publikacje — z braku dostępnych opracowań — służyły latami do specjalistycznego szkolenia kadr. Rektor PK prof. Andrzej Szarata, witając gości w murach Politechniki Krakowskiej, podkreślał, że uczelnia ma wiele do zaoferowania branży kolejowej, a prężny ośrodek badawczy, który się tu ukształtował, Katedra Dróg, Kolei i Inżynierii Ruchu PK, dzięki współpracy z podmiotami przemysłowymi należy do liczących się w kraju. Kolej zmienia się na lepsze i Politechnika ma w tym swój udział, konkludował rektor.

Życzenia owocnych obrad w imieniu Tadeusza Rysia, przewodniczącego Państwowej Komisji Badania Wypadków Kolejowych przekazał Grzegorz Skarwecki, członek stały PKBWK, koordynator oddziału w Katowicach. Z kolei dr hab. inż. Filip Pachla z Katedry Mechaniki Budowli i Materiałów PK, pełniący funkcję zastępcy przewodniczącego Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa, w imieniu aż 120 tys. członków Izby — inżynierów pełniących samodzielne funkcje w budownictwie — deklarował wsparcie dla naukowej inicjatywy konferencji.

W specjalistyczny wymiar obrad wprowadził zebranych Michał Migdał przez lata pełniący obowiązki naczelnika Wydziału Konstrukcji i Diagnostyki Nawierzchni Kolejowej, a obecnie zastępca dyrektora Biura Dróg Kolejowych w PKP Polskie Linie Kolejowe SA. Przedstawił doświadczenia spółki w zakresie utrzymania infrastruktury kolejowej, zaznaczając, że priorytetem jest bezpieczeństwo i efektywność, a w stosowanym podejściu najważniejsza staje się predykcja.

W trakcie sześciu konferencyjnych sesji, które prowadzono w Pawilonie Konferencyjno-Wystawowym PK „Kotłownia”,

Konferencję otwiera przewodniczący komitetu naukowego Włodzimierz Czyczyła, w prezydium: prezes SITK Oddział w Krakowie Józefa Majerczak i przewodniczący komitetu organizacyjnego Piotr Koziół

Wicedyrektor Biura Dróg Kolejowych PKP PLK Michał Migdał. Obok: Danuta Bryja i Maciej Kruszyna przyjmują nominacje do Komitetu Nauki SITK RP z rąk Andrzeja Szaraty

Gratulacje Jubilatowi składa Grzegorz Skarwecki, przedstawiciel PKBWK, z prawej: Józefa Majerczak i Zbigniew Marzec

prelegenci wygłosili 32 referaty, zajmując się kwestiami szczegółowymi, jak: nawierzchnia kolejowa, podtorze; projektowanie i modernizacja linii kolejowych oraz stacji kolejowych, obiektów inżynierskich; technologia i organizacja robót kolejowych, inżynieria ruchu kolejowego; szynowy transport miejski i aglomeracyjny. Kanon tematów poszerzono o zagadnienia ekonomiki, dostępności, ochrony środowiska i bezpieczeństwa transportu kolejowego. W podsumowaniu organizatorzy zwracali uwagę na znaczenie modeli obliczeniowych i badań eksperymentalnych, niezbędnych w ocenie trwałości infrastruktury kolejowej. Większość referatów została

opublikowana w postaci wydawnictwa konferencyjnego. Zorganizowania kolejnej XXI Konferencji Naukowo-Technicznej „DROGI KOLEJOWE” w 2025 r. podjęły się: Politechnika Warszawska, Instytut Kolejnictwa oraz warszawski oddział Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Komunikacji RP.

*

Konferencji towarzyszyły dwie miłe uroczystości. Wręczono powołania do Komitetu Nauki SITK RP. Z rąk rektora PK Andrzeja Szary, pełniącego funkcję przewodniczącego komitetu, odebrali je dziekan Wydziału

*

Prof. Włodzimierz Czyczuła z Politechniką Krakowską jest związany prawie pół wieku. Urodził się 10 listopada 1953 r. w Rabce. Studia na Wydziale Budownictwa Lądowego PK ukończył w 1978 r. Stopień doktora nauk technicznych uzyskał w 1985 r., a doktora habilitowanego — w 1992 r. Tytuł profesora otrzymał w 2003 r. Na PK kierował Zakładem Dróg Kolejowych (od 1992 r.), następnie od 2003 r. — Katedrą Infrastruktury Transportu Szynowego i Lotniczego, był jej twórcą. W latach 1993–1999 pełnił funkcję prodziekana Wydziału Inżynierii Lądowej PK.

Zajmuje się zagadnieniami z zakresu budownictwa kolejowego, mechaniki nawierzchni, doskonalenia konstrukcji, także problematyką transportu kolejowego i lotniczego. Tym zagadnieniom poświęcił (jako autor lub współautor) ponad 130 publikacji — książki (m.in. „Tor bezстыkowy”, Wydawnictwo PK, 2002), artykuły i referaty, które ukazały się na łamach czasopism naukowych i wydawnictw konferencyjnych. W swoim dorobku ma 18 patentów i wzorów użytkowych, a także wiele opracowań i prac wdrożeniowych.

Był koordynatorem i głównym wykonawcą wielu projektów krajowych, m.in. dotyczących: nawierzchni kolejowej o podwyższonym standardzie i zmniejszonym oddziaływaniu na środowisko (2010–2013; MNiSzW, NCBiR); badania drgań elementów nawierzchni, pod-

torza, przyległego terenu, naprężeń w szynach oraz hałasu przy przejeździe pociągu EMU-250 — Pendolino (2013–2014; Przedsiębiorstwo Napraw i Utrzymania Infrastruktury Kolejowej PKP PLK); ulepszenia konstrukcji drogi szynowej kolei linowo-terenowej na Gubałówkę (2001 r.) czy zwiększania prędkości pociągów w łukach o małych promieniach (TOSIN) (projekt EUREKA, 2007–2008). Opracowywał nowe rozwiązania (podkładki i tłumik szynowy) do ochrony otoczenia drogi szynowej przed drganiami i hałasem (2018–

Budownictwa Lądowego i Wodnego Politechniki Wrocławskiej dr hab. inż. Danuta Bryja, prof. PWR i dr hab. inż. Maciej Krużyna z Katedry Dróg, Mostów, Kolei i Lotnisk PWR.

Doceniając wkład w animowanie idei konferencji i dorobek naukowy, uczczono również jubileusz siedemdziesiątej rocznicy urodzin prof. Włodzimierza Czyczuły, głównego współorganizatora konferencji, wybitnego specjalisty PK z zakresu budownictwa i transportu, koordynatora i głównego wykonawcy wielu projektów krajowych w zakresie infrastruktury kolejowej i lotniczej, także autora wielu cennych publikacji z tej dziedziny. Słowa uznania, gratulacje i życzenia skierowała do Jubilata prezes SITK RP Oddział w Krakowie Józefa Majerczak, która wraz z wiceprezesem Zbigniewem Marcem przekazała w darze od SITK latarnię kolejową z 1952 r. Serdeczny list do Profesora przesłał z tej okazji przewodniczący PKBWK, a w jego imieniu odczytał go Grzegorz Skarwecki. Jubilat dziękował za wszystkie honory i nie krył zaskoczenia miłą niespodzianką, która nieco wyprzedziła kalendarzowo jego święto.

(kt)

Zdjęcia: Jan Zych

2023), także np. projekt techniczny podkładu PS-08 z przytwierdzeniem ICOSTRUN-02 (wdrożony w 2009 r. na linii CMK z udziałem firmy STRUNBET). Brał udział w międzynarodowych projektach jak POLYS, POLCORRIDOR, realizowanych w ramach inicjatywy europejskiej EUREKA.

W latach 2006–2009 był członkiem grupy roboczej European Railway Agency ds. Opracowania Technicznych Specyfikacji Interoperacyjności w Zakresie Infrastruktury Trans europejskiego Systemu Kolei Konwencjonalnych (delegowany przez UTK). Zasiadał w Komitecie D-202 European Railway Research Institute (ERRI), w ramach którego prowadzono prace dotyczące teoretycznych i empirycznych aspektów budowy i utrzymania toru bezстыkowego (1993–1997) i w Radzie Techniczno-Ekonomicznej, działającej przy dyrektorze generalnym PKP (1993–1999).

Przez wiele lat przewodniczył sesjom naukowym na konferencjach, sympozjach i seminariach krajowych, a także międzynarodowych; był również członkiem komitetów naukowych i organizacyjnych.

Za osiągnięcia naukowe i prace badawcze był wielokrotnie nagradzany przez rektora PK. Został uhonorowany Złotym Krzyżem Zasługi (1993 r.) i Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (2005 r.).

Biuro Karier PK wspiera studentów

XIX Inżynierskie Targi Pracy Politechniki Krakowskiej

MAJA ZIĘTARA

Inżynierskie Targi Pracy PK odbyły się już po raz dziewiętnasty. W wydarzeniu zorganizowanym przez Biuro Karier PK wzięło udział czterdziestu trzech pracodawców z kraju i zagranicy.

W hali Centrum Sportu i Rekreacji PK przy ulicy Kamiennej spotkali się 19 października pracodawcy oraz studenci i absolwenci naszej uczelni. Rekordowe zainteresowanie wystawców przełożyło się na dużą frekwencję wśród odwiedzających targi. Sprzyjała jej także różnorodność prezentowanych branż (budowlana, mechaniczna, energetyczna, chemiczna, a także elektrotechnika, automatyka, inżynieria materiałowa i IT), dzięki czemu studenci każdego z wydziałów PK mogli skorzystać z okazji i porozmawiać z potencjalnym pracodawcą.

Jak wynika z ankiety przeprowadzonej wśród wystawców (firm), większość z nich umożliwiła studentom realizację praktyk studenckich, a ponad połowa deklaruje, że są to praktyki płatne. Najczęściej przyjmowani są na nie studenci po drugim i po trzecim roku studiów pierwszego stopnia.

Około trzy czwarte firm, które były obecne na targach, zatrudniało absolwentów Politechniki Krakowskiej, więc można było poznać ich opinię na temat przygotowania studentów i tego, czy radzą sobie z wyzwaniami rynku pracy. Liczne były głosy o dobrym i bardzo dobrym przygotowaniu teoretycznym i pod względem wiedzy technicznej („Absolwenci są bardzo dobrze przygotowani. Państwa absolwenci posiadają szeroką wiedzę techniczną, umiejętność rozwiązywania problemów i adaptacyjność”). Nie brakowało także pozytywnych opinii o praktycznych umiejętnościach („Absolwenci PK posiadają wiedzę

Halę PK wypełnili licznie młodzi ludzie w poszukiwaniu atrakcyjnych ofert pracy. Fot.: Jan Zych

praktyczną i cechuje ich otwartość na nowe wyzwania (widać ich starania w pracy)”, które bardzo często wynikają z doświadczenia zawodowego, zdobywanego jeszcze w trakcie studiów („Kandydaci z PK zazwyczaj mają dobre umiejętności techniczne. Większość z nich w momencie zatrudnienia w firmie miała już wcześniejsze doświadczenie, co wskazuje na ich zaangażowanie i motywację do rozwoju”). Jednocześnie pracodawcy podkreślali, że większa liczba praktycznych zajęć, które przygotowują do wykonywania zawodu, wpłynęłyby z korzyścią na naszych absolwentów. Poprawy wymagają także kompetencje językowe oraz komunikacyjne, ponieważ ich brak utrudnia prezentację możliwości wartościowym kandydatom.

Zapytaliśmy pracodawców także o braki kompetencyjne u studentów i absolwentów PK oraz o wyróżniające ich umiejętności i kompetencje. O ile pracodawcy byli niemal jedno-

myślni, wskazując na praktykę i doświadczenie zawodowe w branży jako dziedziny wymagające dalszego doskonalenia, o tyle wśród kompetencji wyróżniających *in plus* studentów i absolwentów PK wymieniali tak różne, jak: wiedza teoretyczna (merytoryczna), obsługa programów CAD i myślenie projektowe. Warto podkreślić, że wśród pracodawców zatrudniających inżynierów, dużą wagę nadal przywiązują się do rozwiniętych umiejętności interpersonalnych i społecznych, zwłaszcza umiejętności pracy w zespole. Biuro Karier PK wspiera swoimi działaniami rozwijanie u studentów kompetencji cenionych na rynku pracy.

Sponsorami tegorocznej edycji Inżynierskich Targów Pracy były spółki: REPLY POLSKA Sp. z o.o., PONER Sp. z o.o., GT CONSTRUCTION Sp. z o.o. i ABB Business Service Sp. z o.o.

Dr Maja Ziętara kieruje Biurem Karier PK.

Co robią absolwenci PK po studiach?

Wyniki najnowszych badań prowadzonych przez Biuro Karier potwierdzają, że absolwenci Politechniki Krakowskiej dobrze odnajdują się na rynku pracy tuż po skończeniu studiów. Spośród ankietowanych z rocznika 2022, po sześciu miesiącach od obrony pracuje prawie 94 proc., a 90 proc. wykonuje pracę przynajmniej częściowo zgodną z profilem kształcenia (poza zawodem pracuje około 10 proc. ogółu zatrudnionych). Warto podkreślić, że 81,5 proc. respondentów znalazło pracę jeszcze przed obroną lub w ciągu pierwszego miesiąca po zakończeniu studiów.

W większości przypadków miejscem zatrudnienia absolwentów tego rocznika jest województwo małopolskie (Kraków — 48 proc., inne miejscowości w regionie — 29 proc.). Prawie połowa ankietowanych (47 proc.) pracuje w dużych firmach, zatrudniających więcej niż 250 pracowników; 21,5 proc. to pracownicy przedsiębiorstw średniej wielkości (zatrudniających 50–250 osób).

Branże, w których znajdują zatrudnienie absolwenci, to: budownictwo (25,7 proc.), IT (13,6 proc.) oraz architektura

(13,3 proc.)¹. Około 8 proc. wszystkich pracujących absolwentów prowadzi własną działalność gospodarczą.

Wynagrodzenia absolwentów systematycznie rosną w kolejnych latach, jednak ich wysokość zależy od wielu czynników, m.in. takich, jak: branża, wielkość zatrudnienia,

¹ Taki rozkład odpowiedzi wynika przede wszystkim ze struktury próby, gdyż respondentami najczęściej byli absolwenci kierunków: budownictwo — 24 proc., architektura — 15,2 proc., informatyka — 9,3 proc.

Mają na koncie wiele osiągnięć i często nadal pracują

Ukończyli „Lądówkę” pół wieku temu

Pięćdziesiąt lat po ukończeniu studiów spotkali się absolwenci Wydziału Budownictwa Lądowego (dziś Wydział Inżynierii Lądowej), studiującą na Politechnice Krakowskiej w latach 1968–1973. Salę Senacką PK wypełnili 17 października wychowankowie WBL, ciepło wspominając lata spędzone na macierzystej uczelni.

Wydarzenie, zorganizowane pod auspicjami Stowarzyszenia Wychowanków PK, przypomniało, jak znaczące miejsce w kreowaniu kadr zarządzających uczelnią odegrała popularna „Lądówka”. W spotkaniu uczestniczyli: prof. Kazimierz Flaga — absolwent WBL w 1961 r., był rektorem PK w latach 1996–2002; prof. Marcin Chrzanowski — absolwent WBL w 1962 r., był rektorem PK w latach 2002–2005; a także prof. Kazimierz Furtak — również były rektor PK (w latach 2008–2016), który podczas październikowego spotkania zasiadł w gronie absolwentów-jubilatów, bowiem WBL ukończył równo pięćdziesiąt lat temu. Dodajmy, że uczestniczący w spotkaniu obecny rektor prof. Andrzej Szarata, to również osoba

związana z Wydziałem Inżynierii Lądowej — jego były dziekan.

Spotkanie zagajał prof. Andrzej Flaga, wybitna postać WIL, twórca unikatowego Laboratorium Inżynierii Wiatrowej. Rektor Andrzej Szarata zapoznał zgromadzonych z obecnym stanem uczelni, podkreślając liczne osiągnięcia. Dorobek WIL przedstawiła dziekan dr hab. inż. Lucyna Domagała, prof. PK, podkreślając, że jest to dziś największy wydział na PK, zarówno pod względem liczby studentów, jak i liczebności kadry. W imieniu Stowarzyszenia Wychowanków PK głos zabrał wiceprezes Bogdan Biś Lisowski. W specjalnym wystąpieniu prof. Marcin Chrzanowski wspominał byłego dziekana WIL, prof. Stefana Piechnika, któremu okoliczności nie pozwoliły przybyć na spotkanie, aby wygłosić planowany wykład.

Kluczowym punktem uroczystości było wręczenie dokumentów poświadczających odnowienie dyplomów magisterskich z 1973 r. Dokumenty wręczył rektor Andrzej Szarata w asyście dziekan WIL dr hab. inż. Lucyny Domagały, prof. PK, a także Krzysztofa

Pierzchały, absolwenta WBL, który podczas spotkania wcielił się w rolę mistrza ceremonii.

Po części oficjalnej był czas na prywatne rozmowy, wspomnienia z minionych lat, ale także na dyskusje o nowych zamierzeniach, o nowych projektach. Wielu absolwentów z 1973 r., mimo nabycia prawa do zakończenia aktywności zawodowej, nadal bowiem kontynuuje pracę.

Wśród uczestników październikowego spotkania większość stanowili ludzie, którzy po ukończeniu Wydziału Budownictwa Lądowego podjęli pracę w przemyśle. W trakcie minionego półwiecza odnieśli wiele sukcesów zawodowych. Niektórzy osiągnęli kierownicze stanowiska w dużych przedsiębiorstwach, wielu założyło własne firmy. Prowadzone przez nich inwestycje nieraz znacząco wpłynęły na kształt naszego bezpośredniego otoczenia i jakość życia. Swoimi karierami i swoim dorobkiem zawodowym wystawiają dobre świadectwo uczelni, którą ukończyli.

(ps)

Uczestnicy jubileuszowego spotkania przed budynkiem macierzystego wydziału. Fot.: Jan Zych

kapitał firmy, staż pracy i stanowisko. Pół roku po ukończeniu studiów 54 proc. absolwentów zarabia powyżej 5 tys. złotych brutto, w tym 24 proc. — powyżej 7,5 tys. złotych brutto. Aspiracje badanych są nieco wyższe niż aktualne wynagrodzenie.

Ankietowani pozytywnie oceniają swoje szanse na rynku pracy po ukończonych studiach. Około 81,5 proc. respondentów uważa, że łatwo jest znaleźć pracę zgodną z profilem kształcenia, a prawie 63 proc. twierdzi, że czuje się specjalistą w swojej branży. Taki sam odsetek nie boi się zmian wymagających przekwalifikowania.

Absolwentom, którzy dopiero co wkraczają na rynek pracy, pomaga doświadczenie zdobywane w trakcie studiów. Większość ankietowanych realizuje w trakcie studiów praktyki zawodowe, ale też podejmuje pracę. Spośród badanych absolwentów II stopnia rocznika 2022, aż 79 proc. łączyło studia z pracą zawodową, w tym prawie 50 proc. pracowało w branży związanej z kierunkiem. Co trzeci badany angażował się podczas studiów w dodatkową działalność w kołach naukowych, organizacjach studenckich, wydarzeniach branżowych lub poprzez wolontariat.

Po ukończeniu studiów respondenci nie rezygnują z kształcenia. Większość absolwentów studiów drugiego stopnia rozwija swoje kompetencje i podnosi kwalifikacje poprzez samokształcenie, szkolenia zawodowe czy kursy językowe, a około 9 proc. — zapisuje się na inne studia lub studia podyplomowe czy doktoranckie.

Podsumowanie wyników badania można znaleźć na stronie internetowej Biura Karier.

Opracowała:
Karolina Turbasa
specjalista ds. badań i analiz
w Biurze Karier PK

Architektura jako marka miejsca

Rzeczywistość przestrzenna oddziałuje na człowieka o wiele bardziej niż kampanie medialne, znaki reklamowe, wirtualne promocje

WOJCIECH BONENBERG

ARTYKUŁ prezentuje wyniki autorskich analiz i studiów nad znaczeniem marki w architekturze i urbanistyce. Ta przeglądowa refleksja dotyczy koncepcji marki architektonicznej jako symbolu promującego miejsce (lokalizację), omawia kluczowe cechy marki i atrybuty budujące architektoniczne wyróżniki przestrzeni. Akcentuje, że silna marka świadczy o atrakcyjności miejsca zarówno w odniesieniu do jego struktury wewnętrznej, jak i w odniesieniu do relacji zewnętrznych. Wykład prezentuje wyniki badań, których obszerne fragmenty pochodzą z autorskiej książki pt. „Moda, marka, architektura”¹ oraz z wybranych artykułów naukowych².

Marketing terytorialny

Badania dotyczące architektury jako marki przestrzeni miejskiej (*brandscape*) są związane z urbanistyczno-ekonomiczną analizą struktur miejskich. Badania te wpisują się w menedżerski model zarządzania miastem, odnoszący się do miasta jako jednostki osiedleńczej, działającej w konkurencyjnym otoczeniu. Najważniejsze cele tego podejścia to:

- aktywizacja urbanistyczna, osiągana poprzez rozwój gospodarczy;
- podniesienie atrakcyjności inwestycyjnej w celu przyciągnięcia zewnętrznego kapitału;
- poprawa standardu życia w mieście, mierzona wysokością dochodów na mieszkańca (gospodarstwo domowe).

Należy zauważyć, że cele te mogą również dotyczyć mniejszych fragmentów miasta: dzielnic, osiedli, ulic lub placów. W tych skalach łatwo jest wskazać mniej lub bardziej atrakcyjne

miejsca, różniące się siłą marki architektonicznej.

Popularną definicją marketingu terytorialnego jest zestaw działań promocyjnych, który ma na celu poprawę sposobu postrzegania danego miasta poprzez odpowiednie kształtowanie jego wizerunku. Jest to związane z:

- budowaniem atrakcyjnego wyobrażenia, które wspiera rozwój biznesu, tworzenie nowych miejsc pracy;
- stymulowaniem aktywności lokalnych społeczności, wzmacnianiem potencjału społecznego, aktywności lokalnej (grupy sąsiedzkie, kluby, stowarzyszenia);
- rozwojem usług socjalnych, dialogiem i partnerstwem, wspierającymi poczucie przynależności, swojskości, związku z miejscem,
- eksponowaniem danej lokalizacji jako dobrego miejsca do pracy, zamieszkania i wypoczynku.

Jednostki terytorialne promują się na różne sposoby. Można wyróżnić dwa podstawowe kierunki działań marketingowych:

- marketing skierowany na zdefiniowanie potrzeb lokalnej społeczności oraz realizację tych oczekiwań;
- marketing zorientowany na przyciągnięcie interesariuszy zewnętrznych – potencjalnych inwestorów, nabywców nieruchomości, przedsiębiorców, turystów.

Wymiernym wskaźnikiem tak prowadzonej polityki przestrzennej są ceny nieruchomości w miastach oraz w różnych lokalizacjach poszczególnych miast. Na przykład markę ulic handlowych może wyznaczać cena najmu powierzchni handlowej: w przypadku Fifth Avenue w Nowym Jorku jest ona dwukrotnie wyższa niż Avenue des Champs-Élysées w Paryżu i dziesięciokrotnie wyższa od ceny najmu powierzchni handlowej przy Nowym Świecie w Warszawie³.

Uważa się, że istotnym elementem osiągnięcia przewagi konkurencyjnej przez jednostki osiedleńcze jest marketing terytorialny. Marketing terytorialny jest

³ Zob.: Colliers International Key Findings & Methodology, London 2022.

Najbardziej efektywnym narzędziem kreowania wizerunku miasta jest jakość architektury. Barcelona, Sagrada Família

wyspecjalizowanym narzędziem, wspomagającym planowanie i zarządzanie strukturami urbanistycznymi⁴.

W krajowej praktyce marketing terytorialny najczęściej utożsamiany jest z tworzeniem znaków reklamowych, promocji medialnych, kampanii prasowych i telewizyjnych oraz różnego rodzaju lobbingu. Typowymi narzędziami marketingu terytorialnego są symbole graficzne, będące znakami rozpoznawczymi, promującymi wyróżnione cechy miejsca. Ich celem jest w pierwszej kolejności zwrócenie uwagi, a następnie powiązanie emocjonalne odbiorcy z promowanym miejscem. Tego rodzaju symbole reklamowe mają wywoływać pozytywne emocje, nawiązujące do kreowanej marki miejsca.

⁴ Zob.: W. Deluga, „Marketing terytorialny jako sposób osiągnięcia przewagi konkurencyjnej przez jednostki osadnicze”, *Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Szczecińskiego 724; Ekonomiczne Problemy Usług* nr 97, 2012, s. 325–341.

Architektura w marketingu terytorialnym

Należy bardzo dobitnie podkreślić, że nawet najlepsza reklama i promocja nie będzie skuteczna, jeżeli rzeczywistość przestrzenna — bałagan, chaos kompozycyjny i odpychające otoczenie — będzie zniechęcać inwestorów, turystów i mieszkańców. Zapomina się, że najbardziej efektywnym narzędziem kreowania wizerunku miasta jest jakość architektury. To właśnie bezpośredni kontakt z otoczeniem architektonicznym wpływa na samopoczucie ludzi, ich zachowania przestrzenne i decyzje inwestycyjne.

W ujęciu marketingowym forma architektoniczna to czytelnie przemawiający znak, którego funkcje można porównać do marki produktu. Zawiera w sobie funkcje identyfikacyjne (pozwala się odróżnić na tle konkurencji), promocyjne (przyciąga uwagę potencjalnych klientów i zachęca ich do inwestycji), wartościujące (przedstawia sobą niepowtarzalne walory związane z tradycją i kulturą).

Marka daje przewagę konkurencyjną, pomaga kreować pozytywny wizerunek rynkowy, przysparza klientów, buduje lojalność, pomaga identyfikować i rozpoznawać miasto lub jego fragmenty. Marka jest również odzwierciedleniem mentalnego obrazu miasta, kreowanego przez środki masowej komunikacji. W tym ujęciu wyobraża wartości związane z aspiracjami, stylem życia i kulturą mieszkańców. Niesie z sobą również wartości symboliczne i emocjonalne. Wszystkie te cechy odnoszą się do formy architektonicznej jako marki, dającej przewagę konkurencyjną.

Należy pamiętać, że przestrzeń i wypełniająca ją architektura tworzy zróżnicowaną mozaikę urbanistyczną, która oddziałuje na ludzi w zróżnicowany sposób. Niektóre miejsca wywołują poczucie satysfakcji, zadowolenia, budzą zainteresowanie, natomiast inne obszary odstraszają mieszkańców i turystów, wywołują poczucie lęku, przygnębienia, irytacji. Te na pozór subiektywne odczucia mają charakter międzyosobniczy, co oznacza, że większość mieszkańców podobnie negatywnie ocenia brzydotę i chaos kompozycyjny. Natomiast atrakcyjna architektura, piękno i ład wywołują pozytywne emocje, takie jak zachwyt, fascynacja, ciekawość. Nieprzypadkowo niektóre rejon miasta (najczęściej związane z dobrze zachowanym dziedzictwem kulturowym) przyciągają tłumy turystów, których to tłumów nie sposób spotkać w zaniedbanych rejonach poprzemysłowych lub monotonna osiedlach z wielkiej płyty z lat siedemdziesiątych.

Atrakcyjna architektura sama w sobie jest przekazem marketingowym, przyciągającym ludzi do określonych miejsc. Bilbao, Muzeum Guggenheima

Siła marki

To właśnie jakość architektury, atrakcyjność kompozycyjna, ład przestrzenny decydują o tym, czy dane miejsce przyciąga lub odpycha mieszkańców, inwestorów, turystów. Markowa architektura wywołuje pozytywne emocje, sprzyja budowaniu więzi sąsiedzkich, jest przedmiotem dumy lokalnych społeczności.

W wielu badaniach ta zdolność budowania pozytywnych emocji utożsamiana jest z tzw. siłą marki architektonicznej. Siła marki architektonicznej ma istotny wpływ na skuteczność procesów aktywizacji urbanistycznej, na standard życia w mieście i wartość nieruchomości. W tym ujęciu skierowanie uwagi na markę architektoniczną pozwala podjąć decyzje związane z wyborem miejsca zamieszkania, inwestycji lub destynacji turystycznej. Ludzie robią to najczęściej podświadomie.

Tę zależność dobrze opisuje model AIDA, obejmujący cztery kolejne reakcje użytkownika przestrzeni na przekaz marketingowy architektury:

- zwrócenie uwagi (A),
- zainteresowanie (I),
- zamiar (D),
- działanie (A).

W tym kontekście wielu autorów podkreśla, że rzeczywistość przestrzenna oddziałuje na człowieka o wiele bardziej niż kampanie medialne, znaki reklamowe, wirtualne promocje⁵.

⁵ Zob.: V. Ondrejicka, M. Finka, M. Husar, L. Jamecny, „Urban Space as the Commons — New Modes for Urban Space Management”, *IOP conference series: Earth and environmental science*, vol. 95 (5), 2017. DOI:10.1088/1755-1315/95/5/052004; R. Akbar, R. N. Seyyed, „Improving the Environmental Qualities of City Entrances According to People's Views (A Case Study: Saqqez City Entrances)”, *Geography and*

Związek jakości wizualnej z emocjami jest dobrze znany scenografom teatralnym, którzy poprzez odpowiednią aranżację przestrzeni scenicznej potrafią wywołać określone reakcje widzów. W tym miejscu należy przypomnieć, że w wielu interpretacjach to właśnie architektura tworzy scenografię przestrzeni publicznych, ulic i placów. Związki architektury ze scenografią teatralną polegają na tym, że „scenografia dotyczy kształtowania przestrzeni spektaklu, a architektura — przestrzeni życia człowieka”⁶.

Tę prawdę potwierdza twórczość literacka Charlesa Baudelaire'a⁷, Waltera Benjamina⁸, Siegfrieda Kracauera⁹, Franza Hessela¹⁰ w odniesieniu do emocjonalnego odczuwania przestrzeni miejskiej,

Environmental Planning, vol. 34 (1), 2023, p.1–24; S. Kang, „Travelers' pro-environmental behaviors in the Hyperloop context: Integrating norm activation and AIDA models”, *The International Journal of Tourism Research*, vol. 24 (6), 2022, p. 813–826; A. A. Bukova, L. A. Zazykina, „E-marketing as a tool for promoting towns”, *Vestnik Voronežskogo gosudarstvennogo universiteta inženeryh tehnologij*, 2020, vol. 82 (1), p. 360–364; O. Semenyuk, A. Slyamkhanova, E. Yeraly, T. Abdrashitova, A. Butabekova, „Integrated Urban Design”, *Civil Engineering and Architecture*, 2022, vol. 10 (4), p. 1631–1640.

⁶ Zob.: B. Stec, „Architektura spektaklu”, „Znak” nr /2019. Dostęp: <https://www.miesiecznik.znak.com.pl/barbara-stec-architektura-spektaklu/>.

⁷ Zob.: Ch. Baudelaire, „The Painter of Modern Life and Other Essays”, translated by Jonathan Mayne, Phaidon, London 1964.

⁸ Zob.: W. Benjamin, „Paris: Capital of the Nineteenth Century”, *Perspecta*, vol. 12/69, The MIT Press 1969, p. 163–172.

⁹ Zob.: S. Kracauer, „The Street (Die Strasse)”, *Frankfurter Zeitung*, 1924, Feb. 3/24, Stadt-Blatt.

¹⁰ Zob.: F. Hessel, „Spazieren in Berlin”, Verlag für Berlin-Brandenburg, Berlin 2011.

Do najważniejszych cech budujących tożsamość marki architektonicznej można zaliczyć niepowtarzalność. Nowy Jork, Statua Wolności na Liberty Island (widok ze zburzonej w 2001 r. wieży WTC 1)

w motywach opisujących klimat wielkomiejskiego życia. Można przywołać wątek „flâneura” — postać oryginalnego spacerowicza, komentatora scen ulicznych, człowieka szukającego wrażeń związanych z podziwianiem architektury miasta.

W tej interpretacji jakość wizualna „scenografii architektonicznej” jest powiązana z przechodniem w sposób funkcjonalny, konceptualny i emocjonalny. Cechy ulic, bulwarów i placów miejskich w oczach mieszkańców i turystów nabierają wartości emocjonalnych i symbolicznych, a w rezultacie wpływają na zachowania — mogą zachęcać lub zniechęcać do przechadzki ulicą, mogą wpłynąć na decyzję wejścia do kawiarni, wyboru restauracji, zakupów w konkretnym sklepie.

Badania percepcji i zachowań przestrzennych w środowisku miejskim wychodzą z założenia, że ludzie wartościują wygląd otoczenia, dostrzegają jego walory i wady. Badania te doprowadziły do wykonania spójnego systemu ocen emocji związanych z postrzeganiem przestrzeni zurbanizowanej oraz kwantyfikacji odczuć związanych z odczuwaniem architektury¹¹. Na tej podstawie udało się wykonać pierwsze w Polsce mapy emocjonalne Aglomeracji Poznańskiej¹². To podejście doczekało się kreatywnych rozwinięć w wielu późniejszych badaniach¹³.

¹¹ Zob.: W. Bonenberg, „Architecture as a City Brand — an Example of Poznan Metropolitan Area”, *op.cit.*

¹² Zob.: W. Bonenberg, „Przestrzeń emocjonalna”, *op.cit.*

¹³ Zob.: J. Panek, „Emotional Maps: Participatory Crowdsourcing of Citizens’ Perceptions of Their Urban Environment”, *Cartographic*

Interesujące podejście reprezentuje japońska metoda *kansei*, polegająca na dostosowaniu środowiska zbudowanego do odczuć użytkowników. Metoda dotyczy projektowania stanów emocjonalnych potencjalnych użytkowników, chodzi o prawdopodobieństwo wywołania pozytywnych odczuć za pomocą cech wizualnych i użytkowo-funkcjonalnych projektowanych rozwiązań.

Metoda ta z powodzeniem zaczyna być stosowana w architekturze i w urbanistyce, choć pierwotnie powstała dla przemysłu samochodowego i wzornictwa przemysłowego¹⁴. W tym zakresie można wymienić typowe odczucia, które kształtują nasz stosunek do środowiska urbanistycznego: zachwyty, sympatie, zdziwienie, prestiż, ciekawość, nudę, przygnębienie, niechęć, irytację¹⁵. Te emocje, wynikające z wrażeń wizualnych, mają wpływ na percepcję marki architektonicznej. Z tego powodu tak ważna jest diagnoza reakcji emocjonalnych, wywołanych przez wygląd otoczenia architektonicznego. Wygląd ten ma ścisły związek z zachowaniami przestrzennymi i decyzjami konsumentkami. Jakość

Perspectives, 2018, no 91/18 oraz J. Panek, R. Barvíř, J. Koníček, M. Brlík, „The emotional map of Prague — data on what locals think about the Czech capital?”, *Data in brief*, 2021, vol. 39.

¹⁴ Zob.: P. Caratelli, A. Misuri, „Kansei Design and Its Applications in Architecture and the Built Environment”, *Human Interaction, Emerging Technologies and Future Applications II* (p. 45–50). Part of the „Advances in Intelligent Systems and Computing”, book series (AISC, vol. 1152). International Conference on Human Interaction and Emerging Technologies 2020.

¹⁵ Zob.: W. Bonenberg, *op.cit.*

otoczenia architektonicznego, jego odpowiednie wyposażenie może zachęcać ludzi do nawiązywania interakcji społecznych, a to ma bezpośredni związek z aktywizacją ulicy, dzielnicy i miasta.

Architektura jako komunikat marketingowy

Forma architektoniczna (wygląd) jest elementem tak zwanej komunikacji marketingowej. Architektura wyróżniająca się „osobowością” nabiera szczególnego charakteru jako swego rodzaju przekaz reklamowy, który ma zafascynować odbiorców. Architektura, wyrastająca z tradycji i kultury, jest świadectwem wartości miejsca, w którym powstała, i które ma być przez nią promowane. Architektura obca kulturowo — promuje kulturę innych regionów (konkurencyjnych), z którymi się identyfikuje. Stąd tak ważne jest wykreowanie własnego unikalnego wizerunku architektury jako marki związanej z miejscem, lokalizacją. W tym tkwi znaczenie marki jako elementu konkurencyjności przestrzeni¹⁶.

Tożsamość marki jest przede wszystkim odzwierciedleniem mentalnego obrazu związanego z miejscem, lokalizacją — wyobraża te wartości, które przestrzeń oferuje człowiekowi¹⁷. Jest więc związana z aspiracjami, osobowością, systemem wartości, kulturą mieszkańców. Niesie ze sobą również wartości symboliczne i emocjonalne¹⁸. Tożsamość marketingowa formy architektonicznej wyrasta z tradycji i kultury. Można ją rozpatrywać również jako przeciwieństwo bezkrytycznego zapożyczania obcych wzorów, unifikacji, standaryzacji, ujednolicenia i typizacji.

Zjawisko tożsamości może zatem być rozpatrywane pod kątem poszukiwania wartości swoistych i niepowtarzalnych, wyróżniających miejsce (lokalizacja). Najczęściej jest ono analizowane w aspekcie:

- wyróżnienia, podkreślenia odrębności i zaznaczenia marketingowego przestrzeni architektonicznej,

¹⁶ Zob.: W. Bonenberg, „Architecture as a City Brand — an Example of Poznan Metropolitan Area”, *op.cit.*

¹⁷ Zob.: Y. V. Gorgorova, „City brands: identity in the urban environment”, *IOP Conference Series: Materials Science and Engineering*, 2019, vol. 698, Issue 3. DOI 10.1088/1757-899X/698/3/033030.

¹⁸ Zob.: A. Lucarelli, „Place branding as urban policy: the (im)political place branding. Cities”, 2018, vol. 80, p. 12–21; K. VanHoose, M. Hoekstra, M. Bontje, „Marketing the unmarketable: Place branding in a postindustrial medium-sized town”, *Cities*, 2021, vol. 114.

- uczynienia otoczenia i orientacji przestrzennej,
 - wyrażenia przynależności społecznej, grupowej, regionalnej,
 - potwierdzenia prestiżu i jakości.
- Tak rozumianą tożsamość można osiągnąć poprzez:

- spontaniczne formowanie cech architektury, wynikające z uwarunkowań środowiskowych i kulturowych (jak ma to miejsce w architekturze ludowej),
- zamierzony proces kształtowania formy architektonicznej w celu zwrócenia uwagi, zafascynowania odbiorcy (fenomen Bilbao, oznaczający budowę silnej marki na podstawie ikony architektonicznej),
- przejmowanie przez architekturę cech estetycznych, które mają znamionować niepowtarzalność regionu, jego unikalny charakter (wyróżniająca marka, wyrastająca z tradycji, kultury, pamięci zbiorowej).

W tym kontekście do najważniejszych cech, budujących tożsamość marki architektonicznej, można zaliczyć¹⁹:

- Niepowtarzalność — odróżnienie lokalnej architektury od konkurencyjnych odpowiedników. Chodzi tu o eksponowanie takich wartości, jak: tradycja miejsca, nastrój wnętrz urbanistycznych, unikalny wyraz kompozycyjny. Przykładem może być zindywidualizowanie detalu architektonicznego, charakterystyczne proporcje wnętrz urbanistycznych, kameralna skala, interesujące wpisanie w lokalny kontekst. Niepowtarzalność związana z lokalną tradycją jest potencjalnym źródłem nowych twórczych inspiracji, które mogą być innowacyjnie interpretowane, wzbogacając współczesny wygląd przestrzeni i nadając jej zindywidualizowany charakter.
- Swojskość — kształtowanie otoczenia architektonicznego przez pryzmat przyzwyczajenia i doświadczeń odbiorców (konsumentów). Swojskość ma istotne znaczenie dla społecznej akceptacji architektury, wywołuje silne związki mieszkańców z domem, ulicą, osiedlem, miastem. Poczucie swojskości korzystnie wpływa na wzmocnienie więzi społecznych, stan bezpieczeństwa, dbałość o dobro wspólne.
- Personalizację — możliwość korzystania z otoczenia architektonicznego, noszącego znamiona własnych gustów i systemów wartości. Jest wyrazem odrębności i oryginalnych

¹⁹ Zob.: W. Bonenberg, „Moda, marka, architektura”, *op.cit.*

upodobań mieszkańców. Charakterystyczny wygląd takich elementów architektonicznych, jak ogrodzenia, wejścia do budynków i mieszkań, cokoły, gzymsy, ozdoby balkonów, kolory fasad itp., są przejawem personalizacji architektonicznej, wyrazem aspiracji, smaku i ambicji mieszkańców, właścicieli domów, sklepów, kawiarni. Personalizacja przejawia się w stylistyce, mającej odniesienie do preferencji mieszkańców oraz w formach architektonicznych, nawiązujących do upodobań i wrażliwości lokalnej społeczności.

- Prestiż, interpretowany jako subiektywne odczucie satysfakcji, związane z obcowaniem z „markową” architekturą i otoczeniem, dające poczucie dumy, znaczenia i poważania.
- Czytelność — istotą jest umożliwienie ludziom jasnego i precyzyjnego wyobrażenia o przestrzeni, dzięki formom architektonicznym w uporządkowany sposób łączącym walory kompozycyjne i funkcjonalne. W tym znaczeniu obiekty architektoniczne są rozpoznawalnymi elementami struktury przestrzennej. Czytelność oznacza łatwą orientację w otoczeniu oraz pozwala zrozumieć rolę i znaczenie poszczególnych form architektonicznych w całości struktury urbanistycznej. Czytelność jest ukierunkowana na przyjazny odbiór wrażeń przestrzennych. Czytelna architektura kreuje środowisko przyjazne, lecz dostarczające większej ilości bodźców emocjonalnych.
- Identyfikację kulturową, czyli system wartości symbolicznych i emocjonalnych, będący wynikiem utożsamiania się z kulturą, tradycją, historią i pamięcią zbiorową miejsca. Identyfikacja kulturowa jest ważnym elementem odrębności stylistycznej w architekturze.
- Modę — pragnienie zwrócenia uwagi poprzez „bycie na czasie”.

Podsumowanie

Coraz więcej samorządów zaczyna dostrzegać wagę kreowania silnej marki miejsca. Do ich świadomości zaczyna docierać prawda, że najlepszym marketingiem terytorialnym jest atrakcyjność przestrzeni publicznych, ład przestrzenny, wyróżniająca się architektura.

Są to na nowo definiowane atrybuty, które w ubiegłych wiekach budziły zachwyty mieszkańców i przyciągały odwiedzających. To zapomniane już podejście do projektowania przestrzeni miasta,

związane jest z filozofią spojrzenia nie „z góry”, z poziomu władz planistycznych, ale „od dołu” z poziomu zwykłego człowieka — użytkownika przestrzeni publicznych.

We współczesnej urbanistyce rozwój procedur planistycznych, opartych na analizach „odgórnych” (funkcjonalno-technicznych, społecznych i gospodarczych itp.) znacznie wyprzedził metody planistyczne, kładące nacisk na jakość kompozycyjną, piękno, ład i harmonię wizualną, odczytywaną przez zwykłych mieszkańców i przechodniów.

Taki oddolny rodzaj podejmowania decyzji urbanistycznych ma istotne znaczenie w budowaniu marki miejsca. Nawet najlepsza reklama i promocja będzie nieskuteczna, jeżeli przestrzeń, którą obserwujemy własnymi oczami, jest zaniedbana, brzydka i niebezpieczna. To, co widzimy, posiada obiektywny walor kształtujący nasz stosunek do otoczenia. Atrakcyjna architektura sama w sobie jest przekazem marketingowym, przyciągającym ludzi do określonych miejsc. W tym ujęciu marka architektoniczna jest unikalnym rodzajem syntezy przeżyć estetycznych i atrybutów funkcjonalno-użytkowych, które mogą przyciągać lub odpychać ludzi. W tym rozumieniu można wyróżnić szereg atrybutów marki:

- atrybuty przestrzenne: czytelność, zróżnicowanie kompozycyjne, kolor, artykulacja, rytm, materiał itp.,
- atrybuty psychiczne: emocje wywoływane przez otoczenie urbanistyczne — ciekawość, obawa, zachwyty, poczucie bezpieczeństwa itp.,
- atrybuty kulturowe: pamięć, *genius loci*, dziedzictwo kulturowe, tożsamość, swojskość itp.

Łatwo zauważyć, że są to całkiem inne kryteria niż te stosowane w „odgórnym” podejściu administracyjno-biurokratycznym. Wydaje się, że mają one o wiele większe znaczenie w budowaniu silnej marki przestrzeni. Tworzą realną przewagę konkurencyjną, promują własne unikalne wzory marki, wyróżniające z lokalnej tradycji i tożsamości.

Zdjęcia: Jan Zych

Prof. dr hab. inż. arch. Wojciech Bonenberg jest specjalistą w zakresie architektury przemysłowej i planowania przestrzeni, byłym dziekanem Wydziału Architektury Politechniki Poznańskiej, członkiem Komitetu Architektury i Urbanistyki PAN.

Artykuł stanowi zapis wykładu wygłoszonego 27 października 2023 r., podczas uroczystości nadania autorowi godności *doctora honoris causa* Politechniki Krakowskiej.

Pamięć o tych, którzy odeszli

Członkowie społeczności akademickiej Politechniki Krakowskiej spotkali się na uroczystości upamiętniającej zmarłych wykładowców, pracowników administracyjnych, studentów i słuchaczy Uniwersytetu Trzeciego Wieku PK. 4 listopada w bazylice pw. św. Floriana odbyły się XI Zaduszki Politechniki Krakowskiej.

Główną część uroczystości — mszę św. za dusze zmarłych — koncelebrowali kanonik kapituły św. Floriana i św. Jana Pawła II ks. dr Andrzej Scąber oraz administrator parafii św. Floriana ks. Stanisław Czernik, który wygłosił homilię. Nabożeństwo poprzedził Apel Pamięci — wspomnienie zmarłych członków społeczności PK. W szczególności oddano hołd prof. Andrzejowi Białkiewiczowi, który odszedł w marcu, w trakcie sprawowania obowiązków rektora Politechniki Krakowskiej. Wspomniano też wiele innych osób, których już nie ma z nami, lecz — jak podkreślono — ich dzieła nadal trwają. Apel poprowadzili przewodnicząca Koła Seniorów Stowarzyszenia Wychowanków PK i Uniwersytetu Trzeciego Wieku PK Teresa Baszak-Filipczuk, były prezes SWPK Jerzy Noworyta i przewodniczący Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność” PK dr inż. Jacek Wojs — w asyście studentów, którzy reprezentowali osiem wydziałów Politechniki.

Patronatem honorowym Zaduszki PK objął rektor prof. Andrzej Szarata,

Kwiaty na grobie zmarłego w tym roku rektora Andrzeja Białkiewicza

Apel Pamięci w bazylice św. Floriana

którego na uroczystości reprezentował prorektor prof. Dariusz Bogdał. Osoby uczestniczące w spotkaniu w bazylice św. Floriana, otrzymały specjalne wydawnictwo okolicznościowe. Ukazało się ono już po raz ósmy. Oprawę muzyczną uroczystości zapewnił Akademicki Chór PK „Cantata” pod dyrykcją Marty Stós.

Zaduszki PK zorganizowało Koło Seniorów SWPK i UTW PK. W okresie poprzedzającym dzień Wszystkich Świętych członkowie koła, wspierani przez studentów,

przedstawiciele SWPK i RU ZNP, odwiedzili wiele grobów zmarłych członków społeczności uczelni. Byli na sześciu cmentarzach Krakowa, a także w niektórych miastach i miejscowościach Małopolski. Na grobach umieszczono chorągiewki z napisem „Pamiętamy” oraz informacją o mszy św. w bazylice św. Floriana, aby osoby przychodzące porządkować groby otrzymały informację, że za ich bliskich odprawiona zostanie msza św. Rektor i członkowie Kolegium Rektorskiego 30 października złożyli kwiaty i zapalili znicze na grobie Andrzeja Białkiewicza.

Warto wspomnieć, że pomysłodawcą Zaduszek Politechniki Krakowskiej jest sekretarz Koła Seniorów SWPK i UTW PK Michał Nowak. To on przed laty, na forum ówczesnego Koła Seniorów UTW, wysunął myśl, aby wystąpić do rektora uczelni z ideą corocznego czczenia pamięci zmarłych członków społeczności PK. Również z inicjatywy Michała Nowaka zaczęło się ukazywać towarzyszące Zaduszkom PK wydawnictwo. Co roku, we współpracy z Teresą Baszak-Filipczuk, poświęca mu wiele czasu, już od wiosny wyszukując i gromadząc potrzebne materiały, aby ten swoisty depozyt pamięci mógł na początku listopada trafić do rąk czytelników.

(ps)

Zdjęcia: Jan Zych

Na wystawie zaprezentowane zostały prace malarskie wykonane przez studentów pierwszego roku Wydziału Architektury PK, kierunku architektura krajobrazu. Studenci uczestniczyli w zajęciach plenerowych w lipcu. Malowali w zielonych przestrzeniach miasta — w scenerii parku Jordana, parku Krakowskiego, kampusu PK przy ulicy Warszawskiej i nad Młynówką Królewską. Opiekunem pleneru była

Praca Natalii Wojtasińskiej

Praca Wiktorii Karbowskiej

Wystawa poplenerowa studentów architektury krajobrazu 2–19 października 2023 r.

Praca Wiktorii Orkisz

dr hab. inż. arch. Beata Makowska, prof. PK z Katedry Rysunku, Malarstwa i Rzeźby WA PK.

Autorami prac pokazanych na wystawie są: Weronika Bochenek, Aleksandra Gąsiorowska, Julita Gutowska, Wiktoria Karbowska, Karolina Koruba-Zamichiwska, Maja Madej, Weronika Nowakowska, Wiktoria Orkisz, Karolina Oskorip, Zuzanna

Palonek, Izabela Rowińska, Łukasz Rusiński, Julia Szkurinska, Anna Siuta, Oliwia Skoczyk, Emilia Szwed, Antonina Tokarz, Wiktoria Windak, Natalia Wojtasińska i Karolina Zajęc.

Wystawę zorganizowała Katedra Rysunku, Malarstwa i Rzeźby PK, a jej kuratorem była Danuta Zajda.

(R.)

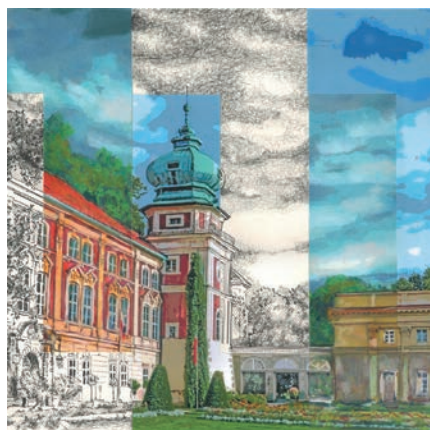

Miroslaw Krzyśków — artysta plastyk, grafik, karykaturzysta, animator kultury, wydawca, prezes stowarzyszenia kulturalnego „Artspiracja” w Olsztynie. Prace prezentowane na wystawie powstały na przestrzeni lat 2020–2023.

Artysta wyjaśnia: — *Moje kolaże nie trzymają się czystej definicji kolażu, choć jednocześnie są jego nieodrodną formą. Składają się zazwyczaj z trzech prac — jest to najczęściej rysunek, pastel sucha bądź olejna oraz fotografia przerobiona na cztero- bądź sześciotonową grafikę — połączonych w jedną geometryczną kompozycję. Podział geometryczny i łączenie przemienne technik powoduje, że otrzymuję trzy różne strukturalnie prace, mogące być jednolitym dziełem lub swoistym tryptykiem. Interesującymi motywami są najczęściej*

obiekty architektoniczne, trwale związane z regionem mego zamieszkania, wplatające się w przyrodę. Mam też słabość do mniej

Łańcut

trwałych rzeczy, pojawia się więc cykl krajobrazów i stare duże drzewa oraz sceny rodzajowe i portrety.

Kętrzyn

Sentymentalne kolaże — Miroslaw Krzyśków 28 września — 19 października 2023 r.

Wystawa zawiera grafiki artystyczne powstałe w standardowych komputerowych programach graficznych oraz generowane za pomocą sztucznej inteligencji w programie Playground AI. Jest podsumowaniem pierwszego etapu projektu eksplorującego możliwości AI w grafice komputerowej, realizowanego przez studentów działających w SKN IMAGO przy Katedrze Geometrii Wykreślnej i Technologii Cyfrowych (A-10) na Wydziale Architektury Politechniki Krakowskiej.

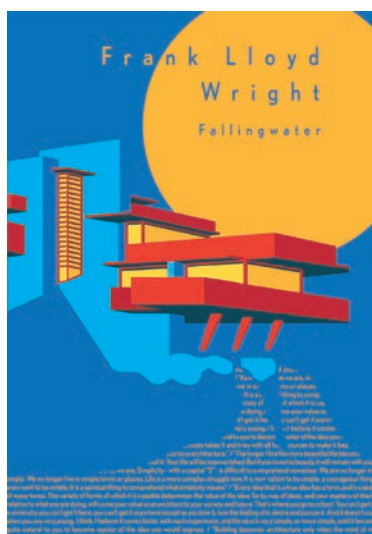
Przedstawione grafiki prezentują różne style architektoniczne poprzez pokazanie budynków ikon z tego okresu, w konwencji plakatu, nawiązującej do omawianego prądu artystycznego. Prace zostały stworzone jako pary plakatów obrazujących ten sam temat — pierwszy wykonany został przez człowieka, a drugi — wygenerowany przez sztuczną inteligencję. Takie zestawienie pozwala zastanowić się nad zaletami oraz wadami projektowania graficznego, wspomagane AI. Jest to już czwarta wystawa koła „IMAGO”, eksplorująca obszar na styku sztuki i technologii.

Autorami prac graficznych są: Monika Jaworska, Kacper Gładysz, Weronika Kowalska, Klaudia Dzióbek, Filip Kryzia, Jadwiga Kosała, Mateusz Krzystoń, Paulina Ferenc, Katarzyna Folta, Urszula Talarrek, Marta Kosz, Dominika Gwóźdź, Olga Papaj.

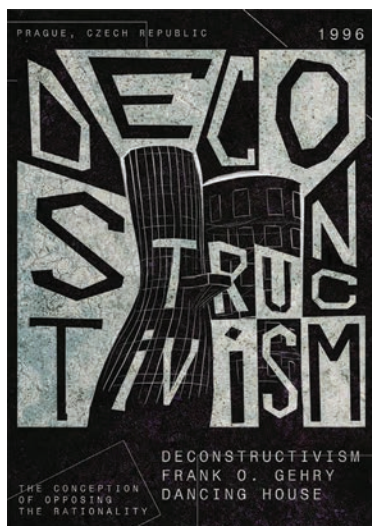
Koło Naukowe IMAGO od lat propaguje zaawansowane techniki komputerowe w środowisku studentów architektury. Ostatnio zakres zainteresowań został poszerzony o obszar wykorzystania sztucznej inteligencji w grafice komputerowej, co zaowocowało I miejscem podczas Wydziałowej Sesji Studenckich Kół Naukowych Wydziału Architektury i VIII miejscem Uczelnianej Sesji Studenckich Kół Naukowych PK oraz wystawą.

Koło „IMAGO” powstało w 2000 r. i do dziś działa przy Katedrze Geometrii Wykreślnej i Technologii Cyfrowych na Wydziale Architektury PK. Od 2012 r. jego opiekunem naukowym jest dr inż. arch. Farid Nassery.

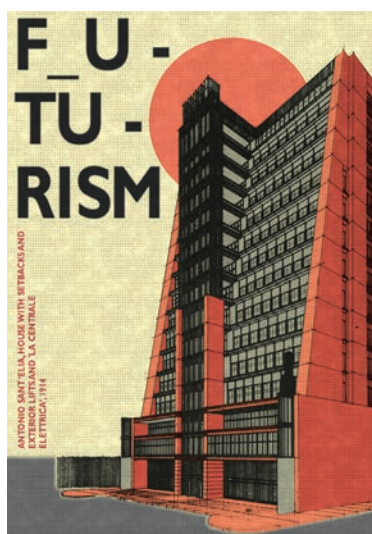
Sztuczna wyobraźnia — Artificial IMAGinatiOns Studenckie Koło Naukowe IMAGO 23 października — 10 listopada 2023 r.

Weronika Kowalska „FRANK Lloyd Wright”: z lewej — praca wykonana przez autorkę, z prawej — przez AI

Urszula Talarrek „Dekonstrukttywizm”: z lewej — praca wykonana przez autorkę, z prawej — przez AI

Kacper Gładysz „Futurizm”: z lewej — praca wykonana przez autora, z prawej — przez AI

Piekielne rymy

Tobie te rymy są ciągle w głowie
— żona powiada — podaruj sobie.
Bo gdy śniadanie jem i zagada,
to ja jej wierszem wciąż odpowiadam.
Gdy obiad poda: gorący rosół,
znów jakieś rymy kręcą się wokół.
Kolację sobie już zrobię sam,
bo znowu wierszyk w zanadru mam...
A sio, te rymy! Uciekać! Chodu!
Doprowadzcie mnie do rozvodu...
I powie, z Nieba, tak do mnie Pan:
„A rymuj w piekle za to. O, tam!”

Jacek Wojs

SZPILKA AKADEMICKA LESZKA WOJNARA

III Mityng Lekkoatletyczny

14 października zainaugurowany został sportowy rok akademicki na PK. III Mityng Lekkoatletyczny rozegrany został w 12 konkurencjach – sześciu kobiecych i sześciu męskich. W zawodach wzięło udział 40 zawodników.

Zdjęcia: Jan Zych

ART DEEO

